

PALATUL COPIILOR
DROBETA TURNU SEVERIN

9* PALATUL COPIILOR -
7 DECENII DE BUCURIE 9*

2024

DROBETA-TURNU SEVERIN

ISBN 978-973-0-41332-8

**PALATUL COPIILOR
DROBETA TURNU SEVERIN**

PARTENERI PROIECT JUDEȚEAN:

- **INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN MEHEDINȚI**
- **PALATUL CULTURII "TEODOR COSTESCU"**
- **PRIMĂRIA MUNICIPIULUI DROBETA TURNU SEVERIN**

NOTĂ ARTICOLE SIMPOZION:

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul materialelor publicate.

30 MAI 2024

***Volum lucrări Simpozion Județean,
organizat cu prilejul sărbătoririi a 70 de ani de activitate extrașcolară***

PALATUL COPIILOR DROBETA TURNU SEVERIN

9* PALATUL COPIILOR *

7 DECENII DE BUCURIE 9*

Tehnoredactare și copertă:
Prof. Mileva CHIRCU

NOTĂ ARTICOLE SIMPOZION:

Autorii își asumă întreaga responsabilitate pentru conținutul materialelor publicate.

*Volum lucrări Simpozion Județean,
organizat cu prilejul sărbătoririi a 70 de ani de activitate extrașcolară*

”EXTRAȘCOLAR - 7 DECENII DE BUCURIE”

Prof. ing. Mileva CHIRCU
Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

”Copiii merg acolo unde se întâmplă lucruri interesante, dar rămân acolo unde este dragoste.” Zig Ziglar

Palatul Copiilor Drobeta Turnu Severin a sărbătorit în perioada 28 mai - 01 iunie 2024, 70 de ani de activitate extrașcolară. În calitate de director adjunct al Palatului Copiilor Drobeta Turnu Severin am organizat alături de colegi o paletă diversificată de activități în care s-au regăsit:

- concursuri,
- spectacol aniversar,
- simpozion,
- premiarea directorilor palatului, a cadrelor didactice din palat dar și a partenerilor/colaboratorilor palatului,
- oferta extrașcolară 2024-2025,
- premiarea elevilor cu rezultate deosebite.

Evenimentele organizate au fost structurate pe parcursul mai multor zile aniversare deoarece fiecare eveniment a fost gândit să celebreze activități distincte care la un loc fac parte din paleta activităților palatelor și cluburilor copiilor.

Simpozionul organizat în cadrul acestor evenimente a fost gândit ca o modalitate de diseminare și dinamizare a colaborării între instituțiile locale, unități de învățământ preuniversitar, cadre didactice din unitățile de învățământ preuniversitar, cadre didactice din Palatul Copiilor Drobeta Turnu Severin. Activitățile proiectului se evidențiază prin următoarele valori:

- P arteneriat	- C redință
- A bilități	- O riginalitate
- L oyalitate	- P olitețe
- A ltruism	- I ngeniozitate
- T oleranță	- I novație
- U nicitate	- L ibertate
- L ibertate de exprimare	- O riginalitate
	- R esponsabilitate

Se pune întrebarea de ce să alegem Palatul Copiilor?

Dascălii din Palatul Copiilor țin cont de potențialul și interesele fiecărui elev, acordându-le tuturor copiilor și tinerilor șanse egale, formându-le deprinderi de muncă intelectuală și ajutându-i să-și dezvolte abilitățile și potențialul creativ. Activitățile extracurriculare sunt diverse, iar elevii se implică în mare măsură în realizarea acestora. De asemenea, ei sunt implicați în proiecte și parteneriate educative.

În ultimii ani școlari, am avut numeroase premii obținute la concursurile cuprinse în Calendarul de Activități Educativă Naționale, Regionale/Interjudețene avizat de Ministerul Educației, elevii și cadrele didactice fiind premiați de comunitate și ISJ Mehedinți.

Contextul european actual oferă o serie de documente de referință, cu rol important în regândirea, reorganizarea și armonizarea sistemelor de învățământ, din perspectiva asigurării calității educației și a mobilității profesionale și de studiu. Recomandarea Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene privind competențele-cheie din perspectiva învățării pe parcursul întregii vieți conturează un „profil de formare european” structurat pe domenii de competență.

Una din cerințele învățământului modern constă în formarea la elevi a deprinderilor de studiu individual, care să fructifice capacitatea de a gândi și acționa liber și creativ. Elevii trebuie să se familiarizeze cu logica investigației științifice, trebuie îndrumați să-și dezvolte strategiile cognitive, concomitent cu însușirea conceptelor științifice fundamentale. Pentru ca învățarea să se producă eficient, condițiile de realizare ale procesului educațional trebuie stabilite, ele sunt cele

care mai întâi preced, iar apoi însoțesc învățarea. Mediul educațional școlar poate fi analizat sub cele trei aspecte: managementul clasei de elevi, climatul educațional, spațiul fizic de învățare.

Memorarea nu este sinonimă cu înțelegerea, trebuie creat un mediu propice care să asigure profunzimea învățării, se pot crea punți de legătură printr-o evoluție colaborativă dacă sunt cunoscute stilurile de învățare, matricea de valori și eventualele șabloane de gândire ale elevilor noștri. Directorii unităților de învățământ trebuie să-și asume o serie de roluri de conducere, inclusiv definirea obiectivelor unității de învățământ. Cultura școlii poate să influențeze major manifestarea unității școlare ca o comunitate de învățare și de reflecție, gradul de satisfacție al membrilor organizației școlare, dar și rezultatele obținute.

Un **management eficient** trebuie să se realizeze printr-o proiectare în etape: *planificare, organizare, coordonare, control, evaluare și îmbunătățire*.

Calitatea de manager revine fiecărui educator angajat în realizarea obiectivelor procesului de învățământ, iar școala trebuie analizată ca un tip complex de organizație.

Un manager de școală, mai mult ca oricând, trebuie să creeze o puternică cultură organizațională și un climat favorabil activității grupului și fiecărui individ în parte, pentru stabilirea echilibrului uman prin armonizarea sarcinilor și obiectivelor organizației, cu relațiile umane.

Leadership-ul are la bază cultura organizației fiind axat pe dezvoltarea resursei umane, *viziune, valori, direcție de acțiune, bazându-se pe cultura organizațională*.

Existența unui obiectiv comun este ceea ce-i reunește pe oameni în sânul unei echipe, managerului îi revine sarcina de a menține echipa unită. El trebuie să cunoască motivația fiecărui membru, să comunice cu fiecare, să schițeze misiunea echipei-a fiecărui membru al echipei, să creeze o identitate a echipei.

Coaching-ul este o metodă nouă și specială de formare și dezvoltare personală, care urmărește ridicarea nivelului calitativ al performanțelor și al capacității de învățare a liderului, un proces psihologic ce duce la schimbare comportamentală.

Digitalizarea este viitorul! Chiar dacă opiniile despre beneficiile digitalizării sunt diferite, realitatea dovedește că noile inovații în domeniul tehnologiei digitale duc la progres.

Educația digitală trebuie să fie o prioritate majoră de aceea și noi, extrașcolarul, Palatul Copiilor Drobeta Turnu Severin, prin oportunitatea de a accesa prin **PNRR - componenta C15: Educație** - cereri de finanțare pentru a accesa resurse care să ne ajute să facem față erei digitale, am depus proiecte, iar rezultatul a fost, ADMIS pentru cele două proiecte, respectiv:

- *dotare cu laboratoare inteligente a unităților de învățământ secundar superior, a palatelor și a cluburilor copiilor: F-PNRR-SmartLabs-2023-0915-ADMIS - ne ocupăm de achiziții;*
- *dotarea cu mobilier, materiale didactice și echipamente digitale a unităților de învățământ preuniversitar și a unităților conexe: F-PNRR-Dotări-2023-2643 - ADMIS.*

Cele 8 domenii de competențe cheie ce determină profilul de formare al elevului includ și competențele digitale, accesarea de fonduri se justifică deoarece proiectul vizează următorul scop:

- Creșterea accesului la mijloace moderne de învățare pentru elevi;
- Consolidarea competențelor digitale în utilizarea instrumentelor de tip "laborator" inteligent pentru cadrele didactice;
- Dezvoltarea unor competențe comune și specifice care să conducă la adaptarea și integrarea cu succes a absolvenților pe piața muncii și în viața socială;
- Creșterea accesului la educație pentru grupurile vulnerabile și combaterea excluziunii sociale;
- Prevenirea și reducerea absenteismului și abandonului școlar.

Palatul Copiilor formează aripi pentru viitor copiii prezenți la activitățile extrașcolare deoarece competențele, abilitățile sunt obținute prin aplicații și proiecte educative practice în funcție de ceea ce le face plăcere copiilor astfel încât să poată face față meseriilor viitorului.

BIBLIOGRAFIE:

- Iosifescu, Ș., Managementul educațional pentru instituțiile de învățământ, București, I.Ș.E., 2001

DEMERSURI MODERNE ÎN ACTIVITATEA EXTRAȘCOLARĂ

Prof. Maria-Genoveva AGAPE
Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

În contextul actual, eficiența educației depinde de gradul în care elevul este pregătit să răspundă cerințelor societății. Se impune așadar îmbinarea activităților curriculare cu cele extrașcolare, deoarece numai așa vom reuși să ridicăm nivelul competențelor elevilor, să le dezvoltăm și fructificăm aptitudinile, să le lărgim orizontul.

Una dintre instituțiile responsabile cu activitatea extrașcolară a elevilor este Palatul Copiilor. Aici activitățile se desfășoară în cercuri, structurate pe catedre de specialitate/comisii metodice de tip cultural, artistic, civic, tehnic, aplicativ, științific, sportiv și turistic. La nivelul fiecărui cerc elevii formează grupe de începători, avansați și de performanță, în funcție de nivelul pregătirii acestora și de competențele ce urmează a fi formate. Activitatea fiecărui cerc se desfășoară pe baza unor programe de studiu elaborate de cadrele didactice coordonatori de cerc în laboratoare, săli de cercuri, ateliere, cabinete, săli sau baze sportive, etc. Acest tip de educație, cunoscut ca fiind „Educație nonformală”, ajută elevul să-și descopere pasiunile, aptitudinile, să se exprime liber, să dea frâu liber imaginației și creativității. Motivarea elevilor printr-o educație individualizată, adaptată aptitudinilor și atitudinilor fiecărui elev, inițierea și implicarea acestora în proiecte educaționale care să vizeze multiplicarea exemplelor de bună practică sunt obiective de bază ale acestui tip de educație. Astfel de proiecte sunt și cele derulate pe platforma eTwinning.

În această lucrare o să prezint doar câteva aspecte generale referitoare la proiectele de parteneriat educațional eTwinning, subliniind rolul acestora în formarea elevilor ca oameni ce vor învăța pe tot parcursul vieții, ca cetățeni europeni, precum și modul în care aceste proiecte au contribuit la creșterea prestigiului unității mele de învățământ.

Activitățile cercului pe care îl coordonez au un caracter nonformal, iar flexibilitatea acestora face ca abordarea creativă a unor noi metode și conținuturi de învățare să se facă mai ușor decât în învățământul formal. Practic, atunci când am implicat elevii în proiecte de parteneriat eTwinning am proiectat activitățile de învățare astfel încât acestea să corespundă etapelor prevăzute în derularea proiectului. Pe parcursul activităților am intervenit cât mai puțin, oferind elevilor îndrumarea minimă necesară pentru ca aceștia să găsească soluții la problemele întâmpinate. Mi-am propus ca, prin implicarea elevilor în acest tip de proiecte, aceștia să-și dezvolte competențe de actualitate, printre care: comunicare în limba engleză (e.g. prezentare, mesaj adresat partenerilor cu ocazia sărbătorilor de iarnă); evaluarea de produse; cooperare în cadrul echipei; respectul pentru lucrul bine făcut.

Pentru că proiectele eTwinning sunt proiecte de colaborare online, am folosit tehnologia în toate etapele de comunicare, colaborare și creare de materiale. Utilizarea acesteia a sprijinit învățarea interdisciplinară, a stimulat entuziasmul și implicarea elevilor în procesul creativ și de rezolvare de probleme, a demolat zidurile clasei și a creat o comunitate de învățare europeană. Pe lângă instrumentele spațiului virtual eTwinning, elevii au folosit și alte aplicații, dintre care amintesc: Padlet pentru a prezenta imaginile produselor finale; Google Docs și Drive pentru lucrul colaborativ; aplicații de smartphone pentru crearea de logouri și filmulețe de promovare ; photofancy.ro pentru realizarea colajelor; StoryJumper și Book Creator, pentru realizarea cărților, Movie marker Kizoa, pentru realizarea filmelor (din păcate, pentru descărcarea acestora trebuia să plătești, așa că elevii doar au învățat să creeze filmulețe din poze), P.P.T.-uri pentru prezentarea noastră ca parteneri și pentru diseminarea proiectului.

Prin implicarea în astfel de proiecte, elevii și-au dezvoltat, prin cooperare cu colegii lor străini, competențe cheie precum: comunicare în limbi străine; a învăța să înveți; competențe sociale și civice; spiritul de inițiativă; competențe interculturale; competențe digitale și competențe tehnice. Situațiile problemă apărute pe parcursul proiectului au contribuit la dezvoltarea capacităților de rezolvare de probleme și de luare a deciziilor. Faptul că elevii au folosit limba engleză în situații reale de comunicare, i-a motivat să-și îmbunătățească abilitățile de utilizare a limbii engleze, iar colaborarea cu colegi din Europa i-a ajutat să-și îmbunătățească capacitatea de a lucra în echipe multinaționale.

Efortul depus de elevi în derularea cu succes a activităților prevăzute în unele proiecte de parteneriat au fost răsplătite prin obținerea Certificatului Național de Calitate sau a Certificatului European de Calitate, care atestă că proiectul respectiv este un exemplu de colaborare europeană.

Din punctul meu de vedere, activitățile extrașcolare derulate sub forma proiectelor de parteneriat cu alte instituții de învățământ sunt cea mai eficientă modalitate de a crește prestigiul unității de învățământ, fiind totodată benefice pentru toți factorii implicați, motiv pentru care ne vom implica și-n viitor în astfel de parteneriate.

BIBLIOGRAFIE:

- Constantin Cucos - Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2006;
- Maria-Genoveva Agape, „Abordarea creativă a activităților extrașcolare”, pag. 49, Editura D'Art 2020;
- <https://www.scribd.com/document/489923467/Carte-Rolul-activitatilor-extrascolare-in-educatia-copiilor-martie-2020-Vol-I-pdf>.

ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR

**Prof. Medana Lorena VESELU
Inspector Școlar I.Ș.J. Mehedinți**

În societatea contemporană, problematica educației dobândește noi conotații, provocate de schimbările care se produc în toate domeniile vieții sociale. Educația depășește limitele exigențelor și valorilor naționale și tinde spre universalitate, spre patrimoniul valoric comun al umanității. Din acest motiv, un curriculum unitar nu mai poate răspunde singur diversității umane, iar dezideratul educației permanente tinde să devină o realitate de necontestat.

Pedagogia modernă urmărește depășirea vechii concepții educaționale care era centrată pe achiziționarea de către elev a unui volum mare de informații. Această concepție presupunea verbalism, enciclopedism, ineficiente în planul integrării profesionale și sociale. Accentul este pus acum pe aplicarea practică, al cărei rol este de a consolida informațiile, de a forma deprinderile, de a dezvolta motivația pentru învățare și activitățile productive.

Procesul educațional presupune și forme de muncă didactică complementară activităților obligatorii. Oricât de importantă ar fi educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului.

Educația extracurriculară este realizată dincolo de procesul de învățământ și își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității tinerilor.

Activitățile extrașcolare constituie modalitatea neinstituționalizată de realizare a educației. Prin activitățile extracurriculare, educația urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizată, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii.

Activitățile extrașcolare contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber. Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă relaxantă, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități.

Scopul activităților extracurriculare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în proiecte cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudini caracteriale. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

Activitățile extracurriculare au menirea de a valorifica timpul liber al elevilor într-un mod plăcut și util și de a-l transforma într-o sursă educațională. Este necesar ca în activitățile extracurriculare obiectivele instructiv-educative să primeze, dar trebuie să fie integrate în mod echilibrat și momente recreative.

Activitățile extrașcolare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora.

Activitățile complementare concretizate în excursii și drumeții, vizite, vizionări de filme sau spectacole imprimă copilului un anumit comportament, o ținută adecvată situației, declanșează anumite sentimente. O mai mare contribuție în dezvoltarea personalității copilului o au activitățile extrașcolare care implică în mod direct copilul prin personalitatea sa și nu prin produsul realizat de acesta.

Se știe că încă de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe dacă sunt puși în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură.

Copiii au nevoie de acțiuni care să le lărgească lumea lor spirituală, să le împlinescă setea de cunoaștere, să le ofere prilejuri de a se emoționa puternic, de a fi în stare să iscodească singuri pentru a-și forma convingeri durabile.

Participarea efectivă și totală în activitate angajează atât elevii timizi cât și pe cei slabi, îi temperează pe cei impulsivi, stimulează curentul de influențe reciproce, dezvoltă spiritul de cooperare, contribuie la formarea colectivului de elevi. Elevii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activitate posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai plăcut și mai temeinic obiectivul principal al școlii și al învățământului primar - pregătirea copilului pentru viață.

Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de cadrul didactic, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi.

Activitățile extrașcolare sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, fiecare dintre ei având posibilitatea să se afirme conform naturii sale.

Activitățile extracurriculare mai sus enumerate și analizate sunt apreciate atât de către copii, cât și de cadrele didactice în măsura în care :

- + valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor;
- + organizează într-o manieră plăcută și relaxantă timpul liber al copiilor, contribuind la optimizarea procesului de învățământ ;
- + formele de organizare sunt din cele mai ingenioase, cu caracter recreativ ;
- + copiii au teren liber pentru a-și manifesta în voie spiritul de inițiativă;
- + participarea este liber consimțită, necodificată, constituind un suport puternic pentru o activitate susținută;
- + au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup;
- + sunt caracterizate de optimism și umor;
- + creează un sentiment de siguranță și încredere tuturor participanților;
- + urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- + contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

În concluzie, putem spune că activitatea extracurriculară este o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să îi acorde atenție, adoptând o atitudine creatoare atât în modul de realizare a activității, cât și în relațiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor.

Gândirea creativă și învățarea din proprie inițiativă trebuie încurajate prin laudă. Trebuie promovat modul variat de abordare a problemelor de manipulare a obiectelor și a ideilor. Elevii trebuie să fie îndrumați să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranță față de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi și de a găsi modul de rezolvare a lor și posibilitatea de a critica constructiv. Înainte de toate, este însă important ca profesorul însăși să fie creativ, pentru că numai așa poate să aducă în atenția elevilor săi tipuri de activități extrașcolare care să le stârnească interesul, curiozitatea, imaginația și dorința de a participa necondiționat la desfășurarea acestora.

Bibliografie

- * Cernea, Maria, *Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ*, în "Învățământul primar" nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București;
- * Crăciunescu, Nedelea, *Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar*, în „Învățământul primar“ nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, București;
- * Decun, Livia, *Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ*, în „Învățământul Primar” nr. 4, 1998;
- * Ionescu, M., Chiș, V., *Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
- * Lespezeanu, M., *Tradițional și modern în învățământul preșcolar*, Ed. S.C. Omfal, Buc, 2007;
- * Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian, *Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact*, Editura Polirom, 2002.

EDUCAȚIA NONFORMALĂ SAU PETRECEREA TIMPULUI ÎNTR-UN MOD INSTRUCTIV-EDUCATIV

Prof. dr. Daniela BÎRLAN
Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

Educația, acest demers aplicabil doar speciei umane, care urmărește formarea individului prin dezvoltarea unor multitudini de interese, cunoaște trei forme: educația formală, educația nonformală și educația informală.

Educația nonformală cuprinde totalitatea influențelor educative ce se derulează în afara clasei sau prin intermediul unor activități opționale sau facultative, activități menite să răspundă unei varietăți de cerințe de învățare, precum cele de educație complementară sau paralelă cu școala, de educație suplimentară sau de educație de substituție.

Constantin Cucuș precizează faptul că educația nonformală a existat dintotdeauna, noutatea zilelor noastre fiind organizarea ei planificată. Caracterul planificat al acestei forme de educație reiese și din Legea Educației Naționale nr. 1/2011, unde învățarea în contexte nonformale este considerată ca fiind învățarea integrată în cadrul unor activități planificate, cu obiective de învățare, care nu urmează în mod explicit un curriculum și poate diferi ca durată. Acest tip de învățare depinde de intenția celui care învață și nu conduce în mod automat la certificarea cunoștințelor și competențelor dobândite.

În cele ce urmează voi prezenta câteva trăsături ale educației nonformale, făcând referire la Palatele și Cluburile Copiilor, unități de învățământ de stat specializate în activități extrașcolare, în cadrul cărora se desfășoară acțiuni instructiv-educative specifice, prin care se aprofundează și se diversifică cunoștințe, se formează, se dezvoltă și se exersează competențe potrivit vocației și opțiunii copiilor și se valorifică timpul liber al copiilor prin implicarea lor în proiecte educative. O caracteristică a activității desfășurate în aceste instituții este atractivitatea. Atractivitatea rezidă din faptul că aceste activități țin seama de interesele elevilor, iar aceștia sunt participanți activi și nu doar spectatori. La cercurile existente în cadrul Palatelor și Cluburilor Copiilor se înscriu copii de vârste diferite, astfel încât educatorii trebuie să țină seama de particularitățile de vârstă și de interesele sau înclinațiile copiilor și să realizeze activități menite să îi stimuleze și în care aceștia să aibe un rol activ. În același timp, conținuturile acestor activități sunt deschise spre interdisciplinaritate, contribuind la lărgirea și îmbunătățirea culturii generale a participanților. În categoria activităților nonformale, relația profesor-elevi este mult mai largă, mai destinsă. Chiar dacă și aici conduce, educatorul se află în poziția colaborării și cooperării cu elevii, precum și a sprijinirii lor pentru a deveni buni organizatori ai propriei lor activități. Este vorba de relații mai apropiate, care implică un grad mai mare de manifestare liberă și nemijlocită a elevilor, iar pe de altă parte o îndrumare pedagogică mai discretă, mai spontană și mai diversă. Educatorii sunt actorii discreți, moderatorii activității, care trebuie să știe cum să motiveze atât pe cei mai mici educabili cât și pe cei cu un grad mai mare de înțelegere. Educatorii sunt cei care îi învață pe elevi să învețe, educația nonformală fiind centrată pe cel care învață, pe procesul de învățare și nu pe cel de predare. În unele cazuri, copii văd în educator un prieten mai mare care îi ajută la nevoie și care îi sprijină în activitățile pe care trebuie să le realizeze.

Evaluarea activităților desfășurate în cadrul educației nonformale este facultativă, neformalizată, fără note sau calificative oficiale. Se operează evaluări decât în limitele nevoii de stimulare și susținere a elevilor. Nefiind supusă unei evaluări riguroase, activitatea devine nestresantă și participanții sunt mai relaxați în îndeplinirea sarcinilor. Rezultatul unei activități este supus autoevaluării, atunci când elevul are ocazia să își compare lucrarea cu cele realizate

de colegii săi, acest lucru putând să îl motiveze să realizeze lucrări mai bune, dar și unei evaluări obiective atunci când este vorba de participarea la concursuri.

Fiind într-un raport de complementaritate cu educația formală, educația nonformală oferă un set de experiențe sociale necesare, utile pentru fiecare copil sau tânăr, atât sub aspectul conținutului cât și sub aspectul modalităților și formelor de realizare. Prin înscrierea la cercurile existente în Palatele sau Cluburile Copiilor, acești copii își valorifică timpul liber din punct de vedere educațional, participă la activități care îi ajută să își dezvolte capacitățile organizatorice, capacitățile de management al timpului, de gândire critică și au un cadru în care își pot manifesta talentele artistice, culturale, tehnice sau științifice.

Deși instituțiile specializate în realizarea educației nonformale oferă un cadru în care copiii pot să-și dezvolte abilitățile și înclinațiile spre un anumit domeniu, desfășurarea procesului instructiv-educativ întâmpină și anumite dificultăți. Deoarece profesorul este mai mult un moderator, iar copiii se manifestă mai liber decât în cadrul educației formale, apar probleme atunci când elevii devin indisciplinați.

Profesorul nu dispune de instrumente coercitive precum lucrări neanunțate, ascultări sau note mici, astfel că sprijinul este reprezentat de propria sa capacitate de a manageria colectivul de elevi, uneori apelând la părinți pentru a găsi o soluție pentru situațiile de conflict apărute.

De altfel, colaborarea profesor-părinți este o altă caracteristică a educației nonformale desfășurată în aceste instituții de învățământ. Părinții sunt cei care se interesează de oferta educativă a cercurilor, cei care înscriu copiii și sunt interesați în permanență de progresul odraslelor. Cu ajutorul părinților se realizează activități mai complexe precum concursurile, fie ele județene, regionale, naționale sau internaționale, sau activități distractive în care părinții și copiii sunt o echipă ce trebuie să îndeplinească un obiectiv.

Din dorința de a menține interesul publicului, informațiile prezentate educabililor trebuie să fie actualizate, să țină cont de progresul tehnico-științific și să valorifice oportunitățile oferite de internet sau calculatoare. Accesul la noile tehnologii nu este întotdeauna posibil atunci când nu se dispune de mijloacele didactice corespunzătoare, astfel că lipsa acestora poate fi un impediment în desfășurarea procesului instructiv-educativ.

Fie că vorbim de educația formală, nonformală sau informală, fiecare dintre aceste ipostaze ale educației au propriile scopuri de îndeplinit. Educația nonformală, în opinia lui Constantin Cucos, „răspunde adecvat la necesitățile concrete de acțiune, oferă un prim moment de abstractizare prin extragerea de cunoștințe din practică, facilitează contactul cu cunoștințe plecând de la nevoile resimțite de educați și demitizează funcția de predare”, iar față de educația formală există o relație de complementaritate atât sub aspectul conținuturilor învățării cât și sub aspectul formelor și modalităților de realizare a procesului instructiv-educativ.

BIBLIOGRAFIE:

- Cucos Constantin , Pedagogie. Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Polirom, 2006
- Potolea Dan, Neacșu Ioan, Iucu Romița, Pânișoară Ion-Ovidiu (coordonatori), Pregătirea psihopedagogică. Manual pentru definitivat și gradul didactic II, Editura Polirom, 2008
- Ordinul MECS nr. 4624/2015 - modificarea anexei nr. 1 la Regulamentul unităților care oferă activitate extrașcolară.
- <https://www.edu.ro/educatie-non-formală-informală>
- www.psihopedagogie.blogspot.com

DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR PRIN ARTĂ, ÎN CADRU NON-FORMAL

Prof. Dan Virgil SCURTU

Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin Fil. Orșova

Pentru reușita educației prin artele plastice trebuie să îi lăsăm copilului deplina libertate de exprimare, educatorii având rolul de a sugera și de a dirija, și mai puțin de a impune. Desenul exprimă personalitatea copilului, interesele și preferințele lui. Acesta trebuie doar îndrumat fără a-și înăbuși creația personală, punându-i la îndemână materiale, tehnici, modalități de exprimare. Conținuturile rămân la dispoziția invenției și originalității copilului.

La vârste mici, când copilul își caută singur mijloacele de expresie, limbajul său – vorbit, muzical sau grafic – poate constitui un instrument de investigație, o cale de acces către lumea interioară și originalitatea sa. În această perioadă copilul are un fond creativ, care fie se dezvoltă prin educație, fie se pierde. Atmosfera trebuie să stimuleze curiozitatea și curajul de a combina formele, culorile, unele tehnici de lucru, prin care să se cultive încrederea în forțele proprii pe baza unui feed-back întotdeauna pozitiv. O condiție esențială a dezvoltării creativității o constituie dezvoltarea gândirii artistico-plastice și a posibilităților de a o materializa prin însușirea unor tehnici elementare de lucru (monotipia, dactiloscopia, colajul). Gândirea artistică este o formă, o latură a personalității umane. Formarea acestui tip de gândire se realizează atât în cadrul activităților de educație plastică cât și în afara lor: cercuri, vizite la expoziții, muze, excursii. Ea poate fi cultivată individual și în colectiv.

Valoarea educativă sporită o au activitățile de creativitate în grup. Grupul înlesnește schimbul de idei, de experiență în tehnicile de lucru, stimulează interesul copiilor pentru activitățile plastice și dezvoltă spiritul colectiv.

Arta îi poate ajuta pe copii să se dezvolte în anumite arii care sunt, de obicei neglijate, ca să nu spunem marginalizate de sistemul formal de învățământ. Desenând și pictând, copiii își vor dezvolta creativitatea și își vor îmbunătăți abilitățile fizice, cognitive și emoționale. Arta este, deci, cu atât mai importantă în primii ani de viață ai copiilor.

Studiile arată că activitățile artistice în copilăria timpurie dezvoltă capacitatea mentală a copiilor, ajutându-i să învețe mai repede, mai eficient.

Artele le stimulează imaginația, creativitatea, gândirea abstractă. Îi ajută să gândească mai bine și îl poate transforma într-un mic inventator sau antreprenor la maturitate.

Așadar, nu ar trebui să îi frângem aripile atunci când copilul va desena cerul mov, iar soarele verde, ci ar trebui să îi încurajăm creativitatea. Îi putem arăta culorile fiecărui lucru, dar în imaginația lui cerul poate fi precum curcubeul. Cu cât îi vom impune limite în domeniul artei, cu atât îi vom frânge aripile și nu va putea zbura mai sus. Încurajați copiii să picteze, pentru că în felul acesta vor învăța să viseze, să se cunoască mai bine pe sine, să aibă prieteni. Vor deveni adulți capabili de lucruri surprinzătoare.

Valoarea educativă prin artă este imensă, deși puțin conștientizată. Cu ajutorul artei, transmitem valori, putem înlesni comunicarea și optimiza integrarea socială a copiilor, putem realiza saltul de la educație la auto-educație. Cu toate acestea, în România, educarea prin artă nu ocupă un loc prioritar, preferându-se o abordare excesiv formală, aceea a unor domenii clar definite, care nu se pot amesteca între ele, lucru care conduce inevitabil la crearea unor lacune cognitive și emoționale greu de umplut în timp.

Cercurile de creație plastică desfășurate în extrașcolar (Palate și Cluburi ale copiilor, after school-uri) vin tocmai să completeze în mod salutar neajunsurile sistemului formal de educație, în sprijinul dezvoltării armonioase și complete a personalității copiilor.

BIBLIOGRAFIE:

- La realizarea acestui material s-au folosit idei de pe *sursa www.rășfoiesc.com*

ACCEPȚIUNI ALE TERMENULUI „COMUNICARE,, CONTEXTUL DE COMUNICARE

Prof. Amalia TĂCULESCU
Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

Accepțiuni ale termenului „comunicare,, și identificarea factorilor comunicării, a interdependenței dintre aceștia.

Comunicarea are o serie de accepțiuni și/sau definiții, fiind o noțiune care nu se limitează, ca sens, unei singure realități.

În general, comunicarea este percepută ca un proces, ca ceva „în devenire,, deci are un caracter dinamic.

Procesul acesta nu se rezumă ca fiind doar o caracteristică a omului în evoluția lui, ci reprezintă, el însuși o evoluție aflată în concordanță cu dezvoltarea/transformarea ființei umane din punct de vedere bio-psiho-social.

Definițiile comunicării ori accepțiunile acestui termen au constituit și constituie și în prezent o preocupare pentru specialiștii în comunicare.

Fără comunicare, nimic nu se poate realiza, și, din această perspectivă, simplul proces de transmitere a mesajului devine o adevărată artă* (v. „Arta conversației Tongue Fu „de Sam Horn).

Astfel, comunicarea nu este doar o simplă transmitere de mesaje între vorbitori/interlocutori, ci presupune și existența factorului subiectiv, referindu-ne aici la capacitatea fiecăruia de a analiza și interpreta ceea ce i se transmite-mesajul.

Ori, dacă privim comunicarea din acest unghi, observăm tocmai vasta paletă de accepțiuni ale termenului.

Dacă însă, ne oprim pentru început la definirea generală a comunicării, putem esențializa, reduce totul la transmiterea de mesaje (purtătoare de informație) ce implică existența unor elemente numite factori ai comunicării: emițătorul (sursa informației), receptorul/-ii (beneficiarul/-ii informației), canalul fizic de transmitere a informației (corespunde celor cinci simțuri umane-auz, văz, gust, olfactiv, tactil).

Alături de emițător, receptor, mesaj, canal de comunicare includem aici încă doi factori importanți – codul de comunicare (totalitatea elementelor nonverbale/nonlingvistice prin care se transmite mesajul) și mijlocul de comunicare (tehnologiile de comunicare la distanță).

Este necesar, să înțelegem ce rol au fiecare dintre acești factori în procesul comunicării și care este relația dintre aceștia:

- ✓ Emițătorul-reprezintă sursa/izvorul de la care „pleacă,, mesajul către unul sau mai mulți receptori;
- ✓ Receptorul(-ii)-reprezintă beneficiarul(-ii) informației transmise prin intermediul mesajului.
- ✓ Mesajul, în sine, este purtător de informație;
- ✓ Canalul de comunicare, ce corespunde organului anatomic analizator și de interpretare a mesajului;

BIBLIOGRAFIE

- „Arta conversației Tongue Fu,, de Sam Horn

STIMULAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE

Prof. Angel Cristian BĂLOI
Școala Gimnazială Nr. 145, București

În ultimul timp, devine tot mai evident faptul că educația extracurriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității preșcolarilor. În școala contemporană, o educație eficientă depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine. Depinde, de asemenea, și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor. În acest cadru, învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect fizic și socio-afectiv, pentru o integrare socială cât mai ușoară. Complexitatea procesului educațional impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare, iar în acest caz, parteneriatul educațional devine o necesitate. În opinia mea, activitățile extracurriculare sunt deosebit de importante, deoarece contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare. De asemenea, prin intermediul acestora se pot dezvolta și explora anumite înclinații și aptitudini ale copiilor. Având un caracter atractiv, copiii participă într-o atmosferă relaxantă, cu însuflețire și dăruire, la astfel de activități, îmbinându-se utilul cu plăcutul.

Activitățile extrașcolare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora.

Școala, oricât de bine ar fi organizată, oricât de bogat ar fi conținutul cunoștințelor pe care le comunicăm elevului, nu poate da satisfacție setei de investigare și cutezanță creatoare, trăsături specifice copiilor. Ei au nevoie de acțiuni care să le lărgescă lumea lor spirituală, să le împlinească setea de cunoaștere, să le ofere prilejuri de a se emoționa puternic, de a fi în stare să iscodească singuri pentru a-și forma convingeri durabile.

Experiența în mijlocul copiilor mi-a întărit convingerea că **serbările școlare** au un caracter stimulator atât pentru micii artiști, cât și pentru părinții lor. Am explicat, în momente oportune, cu tact și cu răbdare, motivul și sensul serbării, am antrenat părinții în pregătirea acestor manifestări deosebite, iar copiii au fost stimulați să participe activ, fiecare primind rolul potrivit preferințelor și talentului său. Am căutat să descopăr și să cultiv talentele copiilor, calitățile de ritm, grație, armonie, găsind pentru fiecare un rol, locul într-o anumită formație (de dans popular, piese, montaje-literare, dramatizări). Prin conținutul bogat și diversificat al programului pe care îl cuprinde, **serbarea școlară** valorifică varietatea, preocuparea intereselor și gusturilor școlarilor. Ea evaluează talentul, munca și priceperea colectivului clasei și transformă în plăcere și satisfacție publică străduințele colectivului clasei și ale fiecărui copil în parte. Serbarea este o manifestare festivă, cu program complex, prilejuită de sărbătorirea diferitelor evenimente de însemnătate națională sau internațională, de tradițiile și obiceiurile statornicite în școală. Serbarea școlară este o activitate extracurriculară tradițională, care are mari valențe educative. Această activitate permite exprimarea activă nu numai a câtorva elevi mai talentați într-un domeniu sau altul, ci a unui număr cât mai mare de elevi, fiecare contribuind, în felul lui, la reușita comună.

O altă activitate deosebit de plăcută care contribuie la stimularea personalității elevilor este **excursia**. Aceasta ajută la dezvoltarea intelectuală și fizică a copilului, la educarea lui cetățenească și patriotică. Excursia este cea care îl reconfortează pe copil, îi prilejuiește însușirea unei experiențe sociale importante, dar și îmbogățirea orizontului cultural științific. Prin excursii elevii își suplimentează și consolidează instrucția școlară dobândind însușirea a noi cunoștințe. Excursia reprezintă finalitatea unei activități îndelungate de pregătire a elevilor, îi ajută să înțeleagă excursiile nu numai din perspectiva evadării din atmosfera de muncă de zi cu

zi ci și ca un act de ridicare a nivelului cultural. Astfel de activități asigură un contact direct cu obiectele și fenomenele în condiții naturale, ceea ce ușurează procesul formării reprezentărilor despre acestea și ajută copiii în cadrul activităților organizate în școală. Am constatat că aceste activități au îmbogățit cunoștințele elevilor despre viața plantelor și a animalelor, dar au încurajat și exprimarea liberă a copiilor în afara clasei. S-a mai observat că ei pot reprezenta cu mai multă creativitate realitatea atunci când desenează, modelează sau au de alcătuit scurte texte. În realizarea unei excursii școlare de mică sau mare anvergură, m-am documentat, mi-am pregătit un minuțios plan de lucru, pe care l-am realizat secvențial, cu o abordare interdisciplinară și după o atentă prelucrare a normelor de deplasare în grup, a cerințelor igienico-sanitare, a regulilor de comportare civilizată, a regulamentului școlar în ansamblu.

Concurserile pe diferite teme sunt, de asemenea, momente deosebit de atractive pentru cei mici. Acestea oferă copiilor posibilitatea să demonstreze practic ce au învățat la școală, acasă, să deseneze diferite aspecte, să confecționeze modele variate. Manifestările mai mult sau mai puțin numeroase și relevante, sunt dirijate și valorificate într-o anumită măsură în familie, urmând ca în școală să se accentueze procesul de depistare, stimulare și formare a aptitudinilor la elevi.

Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Elevilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Participarea efectivă și totală în activitate angajează atât elevii timizi cât și pe cei slabi, îi temperează pe cei impulsivi, stimulează curentul de influențe reciproce, dezvoltă spiritul de cooperare, contribuie la formarea colectivului de elevi. Elevii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități. Dascălul are, prin acest tip de activitate posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viață. Țin să precizez că renunțarea la **serbări școlare** înseamnă sărăcirea vieții sufletești a copiilor, privarea lor de sentimente și emoții estetice de neînlocuit, fiindcă cultivă capacitățile de comunicare și înclinațiile artistice ale elevilor, atenția, memoria, gustul pentru frumos.

Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi. Activitățile extrașcolare contribuie la dezvoltarea personalității copilului, el simțindu-se valoros, important, cu potențial creativ și interpretativ, cu spirit de echipă și dragoste de muncă.

În concluzie, putem menționa că activitățile extrașcolare generează relații de prietenie și ajutor reciproc între elevi, educă simțul responsabilității și o atitudine justă față de scopurile urmărite. Important este ca elevii să fie antrenați nu numai în desfășurarea unor asemenea activități, ci și în inițierea și organizarea lor. Valorificarea activităților extrașcolare în practica educațională ar trebui să se producă sistematic și cu mai multă eficiență, pentru dezvoltarea armonioasă a elevilor.

Bibliografie

1. Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în "Învățământul primar" nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București;
2. Crăciunescu, Nedelea, Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar, în "Învățământul primar" nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, București;
3. Iucu, R., Instruire extrașcolară. Perspective teoretice și aplicative, Iași, Polirom, 2001.
4. Jinga, Ioan; Istrate, Elena, (1998), Manual de pedagogie, Ed. ALL, București;
5. Nicola, Ioan, (1994), Pedagogie, E.D.P., București

EDUCAȚIA PRIN ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE

Prof. Mariana BĂLOI

Școala Gimnazială "Alice Voinescu", Drobeta-Turnu Severin

"Educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viața tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă." John Denvey

Activitățile extrașcolare contribuie la adâncirea și completarea procesului de învățământ, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber. Ele prezintă unele particularități prin care se deosebesc de activitățile din cadrul lecțiilor. Acestea se referă la conținutul activităților, durata lor, la metodele folosite și la formele de organizare a activităților. Conținutul acestor activități nu este stabilit de programa școlară, ci de fiecare cadru didactic în parte, în funcție de interesele și dorințele elevilor. Având un caracter atractiv, elevii participă într-o atmosferă de voie bună și optimism, cu însuflețire și dăruire, la acest tip de activități. Problematika educației dobândește în societatea contemporană noi conotații, date mai ales de schimbările fără precedent din toate domeniile vieții sociale. Astfel, fără a nega importanța educației de tip curricular, devine tot mai evident faptul că educația extracurriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalităților copiilor. Învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială.

Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizată, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Trebuința de a se juca, de a fi mereu în mișcare, de a pune întrebări despre ceea ce-i înconjoară (formal și informal) este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața. În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, să se dezvolte creativ, învață să învețe, se autodisciplinează, "se eliberează de tirania profesoratului" (Costantin, Noica, "Jurnal filozofic", pag.7-8). Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în asamblu ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Aceste activități trebuie să le privim ca întreguri, nu ca părți rupte și scoase din viața reală a copilului. Ele se desfășoară într-un cadru informal, ce le permite tinerilor/elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății, să-și maximizeze potențialul intelectual și latura relațional-valorică.

Grija față de timpul liber al copilului, atitudinea de cunoaștere a dorințelor copiilor și de respectare a acestora trebuie să fie dominantele acestor activități extrașcolare. Activitățile acestea dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea tinerilor în actul decizional în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, realizându-se astfel o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală.

Plimbările, excursiile în natură, „o carte pe care o scoți din bibliotecă, un Preludiu de Bach pe care-l pui seara, în liniște, sau un exemplu de seninătate intelectuală, sunt mult mai educative decât o lecție.” (Costantin, Noica, "Jurnal filozofic", p. 9).

Activitățile extrașcolare sunt apreciate atât de copii, cât și de factorii educaționali în măsura în care: valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor; organizează într-o manieră plăcută și relaxantă timpul liber al copiilor contribuind la optimizarea procesului de

învățământ; formele de organizare sunt ingenioase, cu caracter recreativ; copiii au teren liber pentru a-și manifesta în voie spiritul de inițiativă; participarea este liber consimțită, necondiționată, constituind un suport puternic pentru o activitate susținută; au efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup; creează un sentiment de siguranță și încredere tuturor participanților; urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ; contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Activitățile extracurriculare și extrașcolare par a căpăta o importanță din ce în ce mai mare. Studii de specialitate subliniază rolul acestora în planul dezvoltării personale a elevilor, în construirea unui climat școlar prietenos, în creșterea participării la cursuri și în planul socializării. Legislația educațională românească pare a valoriza din ce în ce mai mult aspectul educației de-a lungul întregii vieți și al educației nonformale și, implicit, al activităților extrașcolare. Există o deschidere a școlii românești către acest tip de activități, o nevoie de completare a curriculumului formal cu „altceva, care să lasă școala să respire, să iasă din monotonia de zi cu zi” și să îi facă pe elevi să trăiască „bucuria de a învăța”. Problematika educației dobândește în societatea contemporană noi conotații, date mai ales de schimbările fără precedent din toate domeniile vieții sociale. Educația depășește limitele exigențelor și valorilor naționale și tinde spre universalitate, spre patrimoniul valoric comun al umanității.

Potențialul larg al activităților extrașcolare este generator de căutări și soluții variate. Succesul este garantat dacă ai încredere în imaginația, bucuria și în dragostea din sufletul copiilor, dar să îi lași pe ei să te conducă spre acțiuni frumoase, valoroase și fructuoase. Astfel, fără a nega importanța educației de tip curricular, devine tot mai evident faptul că educația extracurriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității tinerilor.

”Stări de spirit, asta trebuie dat altora, nu conținuturi, nu sfaturi, nu învățături”(Costantin, Noica, „Jurnal filozofic”,p.9).

BIBLIOGRAFIE:

1. Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ, în “Învățământul primar” nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București;
2. Crăciunescu, Nedelea, Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar, în “Învățământul primar” nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, București;
3. Iucu, R., Instruire extrașcolară. Perspective teoretice și aplicative, Iași, Polirom, 2001.
4. Jinga, Ioan; Istrate, Elena, (1998), Manual de pedagogie, Ed. ALL, București;
5. Nicola, Ioan, (1994), Pedagogie, E.D.P., București

MUZICA UȘOARĂ A SECOLULUI XX

Prof. Valentin Adrian CROITORU
Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

Cadrul social-istoric al secolului XX se caracterizează printr-o puternică afirmare a națiunilor pe plan intern și printr-o adâncire a contradicțiilor dintre marile puteri. A fost un secol al transformărilor uluitoare, în care progresul tehnologiei și gândirii științifice a jucat un rol proeminent (a apărut psihanaliza lui Freud, teoria relativității a lui Einstein, s-au realizat primele aparate de zbor etc).

Muzica este înțeleasă ca agrement, ca fond în cadrul căruia noi ne desfășurăm cele mai variate îndeletniciri fără a fi preocupați în mod special de aceasta. Muzica umple spațiul cotidian, fie că este vorba de muzică de calitate sau nu, încercând să satisfacă un tip de senzualitate sonoră.

- **Muzica tehno**

Spre sfârșitul anilor 80 muzica tehno s-a răspândit în întreaga lume. Concertele techno, așa-numitele rave-party-uri întruneau mii de persoane. Paradoxal, o muzică simplă a fost suficientă pentru a oferi inspirația și forța de a schimba lumea. Adepții muzicii techno se pronunțau pentru individualism și libertate de autodeterminare, refuzând transformarea societății într-o masă uniformă obedientă.

- **Tango**

Originile tangoului sunt deosebit de obscure și greu de trasat. Probabil că primele acorduri au apărut pe la sfârșitul secolului 19, undeva la granița dintre Uruguay și Argentina. Pe atunci era cântat în piețe, cafenele și bordeluri și era considerat o muzică pentru clasele inferioare. După 1900 însă, tangoul ajunge la Buenos Aires și devine muzica preferată a tuturor. Tot cam pe atunci apar și primele orchestre de tango, iar dansul devine principala distracție a orașului. Dansul s-a născut în suburbiile sărace ale orașului, care adăposteau un număr foarte mare de imigranți de pe toate continentele. Caracterul dansului este dat de mișcările sincopate și de pauzele dramatice, iar maniera de abordare depinde în mare măsură de abilitatea dansatorilor de a se adapta caracterului pasional al acestuia. Este un dans plin de personalitate, cu multă trăire interioară care învăluie publicul cu parfumul său.

- **Valsul**

La sfârșitul secolului 18, un nou dans le-a eclipsat pe cele de dinainte. Este greu să ne imaginăm astăzi senzația pe care a creat-o valsul, un dans în care femeia și bărbatul erau uniți într-o îmbrățișare. Apariția valsului a fost revoluționară. Moraliștii erau scandalizați, însă valsul a apărut și avea să rămână, fiind apoi urmat de vigoasă polcă și de alte dansuri și perechi. Abia după 1922 a devenit la fel de cunoscut și de popular ca Tangoul

- **Valsul vienez**

Fiind un dans de origine engleză, muzica îi conferă un anumit caracter romantic, visător, sentimental și sensibil. Este caracterizat prin înălțări și coborâri ample și elegante, fiind considerat regele de necontestat al dansurilor de societate. Valsul era supranumit „dansul interzis”, deoarece când a ajuns în sălile vieneze de dans, partenerilor le era permis să se atingă!

- **Rock**

De-a lungul timpului fenomenul rock a suferit numeroase schimbări, începând de la regele rock'n'roll-ului, Elvis Presley, și ajungând azi la un rock alternativ sau chiar un hardcore. La originea muzicii rock se afla rock'n'roll-ul, muzică ce a luat naștere în anii '50, bucurându-se imediat de o imensă popularitate. Printre primii cântăreți și instrumentiști se numără Chuck Berry, Muddy Waters, Little Richard și bineînțeles „Regele”, cum este supranumit de fani, Elvis Presley. În anii '60 muzicii rock i-au fost aduse îmbunătățiri considerabile. De abia de acum se poate vorbi de o muzică de grup. Versurile și linia melodică erau gândite ca un tot, ce avea o funcționalitate multiplă (un transfer al emoției de la artist la public și un nou sens noțiunilor de autenticitate în

trăirea afectivă a actului artistic). Astfel a avut loc o explozie a muzicii rock, fiecare grup având un repertoriu de compoziții proprii și totodată originale.

În 1958, trei tineri din Marea Britanie (John Lennon, Paul McCartney și George Harrison) își întâlnesc destinele pentru a întemeia o formație ce va rămâne în istorie „The Beatles”. În anul 1962 formația ajunge la distribuția care a consacrat-o prin venirea bateristului Ringo Starr. Primul single al formației, care a apărut în 1962, se numește „Love Me Do” - a fost oarecum lipsit de succes. Prima piesă a celor de la Beatles care a avut succes în Marea Britanie este „Please, Please, Me”. În 1963 albumul *With the Beatles* este vândut în peste un milion de exemplare. Ecourile muzicii celor patru sunt auzite și dincolo de ocean, unde devin eroi prin melodia „A Hard Day's Night”. În 1965 membrii formației devin membri ai „Meritului Imperiului Britanic” datorită vânzărilor masive de discuri, fapt ce a dus la redresarea financiară a Marii Britanii. În acest timp, dincolo de ocean, cotidianul „Disco Revue” publică un articol despre o nouă formație, și anume Rolling Stones, avându-i în componență pe Mick Jagger, Brian Jones, Keith Richard și Jan Stewart.

În anii '70 atenția publicului a fost acaparată de o altă formație care va rămâne în istorie: Queen. În 1972 Brian May și Roger Taylor l-au chemat pe prietenul lor Freddy Mercury pentru a pune bazele unei formații. După șase luni, John Deacon a fost acceptat ca basist al grupului.

De-a lungul anilor nici o formație nu a cucerit lumea și topurile cum a făcut-o Queen. Începând din anii '70 și continuând în anii '80 membrii formației au scris hit după hit. De la primul lor single „Bohemian Rhapsody” și până la imnurile „We are the Champions” și „We will rock you” muzica lor a fost auzită în toate colțurile lumii.

Preferințele muzicale ale tinerilor se îndreaptă în general spre genul muzicii ușoare (pop, hip-hop, dance, house, techno, rock, rock alternativ).

Difuzarea frecventă a acestor genuri de muzică determină o infiltrare puternică în conștiința tineretului a unui singur segment sonor, în detrimentul muzicii clasice și a muzicii culte. Unele încercări de a apropia generația tânără de aceste genuri mai puțin difuzate și, implicit, mai puțin cunoscute, sunt transcripțiile de muzică simfonică și de operă pentru formații de estradă sau de jazz.

Dacă unele transcripții se apropie de caracterul lucrării originale, altele apar, uneori, sub formă parodică sau ca simplu exercițiu de virtuozitate instrumentală. În ultimele decenii s-a produs o schimbare fundamentală în muzica ușoară, accentul deplasându-se pe elementele de natură ritmică, în dauna melodiei. Este foarte important să știm ce ascultăm și de ce ascultăm și e bine ca muzica la care suntem expuși să ne prindă pregătiți și informați, să mergem cu percepția dincolo de suprafață.

BIBLIOGRAFIE

- Avesalon, I., *Principii generale de studiu și interpretare la instrumentele de suflat modeme*, Ed. Universul, București, 1997.
- Bălan, G., *Înnoirile muzicii*, Ed. Muzicală a Uniunii Compozitorilor, București, 1966.
- Bejat, M., *Talent, inteligență, creativitate*, Ed. Muzicală, București, 1971.
- Cudalbei, L., *Game și exerciții clarinet*, Muzică „Ciprian Porumbescu, București, 1973.
- Cristea, S., *Fundamentele pedagogice ale reformei învățământului (Idei pedagogice contemporane)*, Ed. Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1994.
- Gantolea, V., *Flautul - conotații interpretative*, Ed. U. N. M. B, București, 2003.
- Gantolea, V., *Flautul - repere structurale și interpretative*, Ed. U. N. M. B, București, 2006.
- Gyorgy, B. Kalman, *B. Metodă de clarinet*, Ed. Muzicală, Budapesta, 1968.
- Hertvan, M., *Educația la timpul viitor*, Ed. Albatros, București, 1976.

DE LA JOCUL DE ROL LA DRAMATIZAREA CREATIVĂ

Prof. Daniela RAICU

Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

Educația este un proces continuu, desfășurat pe durata întregii vieți a omului și presupune o paletă largă de acumulări din cele mai diverse arii de interes, iar, în sens restrâns, prin educație se înțelege procesul instructiv-educativ desfășurat prin parcurgerea, odată cu vârsta, a etapelor școlare, formale și nonformale.

La baza formării prin diverse forme de educație stă comunicarea.

Aceasta poate avea diverse forme care, de obicei, se completează reciproc: verbală, nonverbală și paraverbală.

Atât în viața cotidiană, cât și în cea școlară, este necesar ca toate aceste forme ale comunicării să contribuie la o cât mai bună transmitere a ideilor, noțiunilor, conceptelor, a mesajelor, în general.

Prin dialog-ca mod de comunicare-se produce schimbul de mesaje/informații de la sursă (emițător) către beneficiar/-i (receptor/-i). Acesta stă la baza comunicării și implică o serie de alți factori fără de care comunicarea nu ar putea avea loc: mesajul pr.zis, codul, canalul, mijlocul de comunicare (în cazul celei indirecte) și, nu în ultimul rând, contextul.

Contextul sau situația de comunicare presupune o permanentă adaptare a limbajului – verbal, nonverbal, paraverbal, pentru o cât mai bună înțelegere a informației transmise.

Din această perspectivă, tehnicile ludice și dramatice au un rol important în modul de a transmite idei, fapte, noțiuni, concepte în domeniul educației școlare formale/nonformale.

Dintre tehnicile utilizate cu succes în acest domeniu, amintim DRAMATIZAREA CREATIVĂ, ce are ca punct de plecare jocul de rol.

Astfel, Campbell, Campbell și Dickinson (2004) spuneau că, spre deosebire de metoda teatrului formal (punerea în scenă a unei piese), metoda jocului de rol oferă o mai mare libertate de învățare și de creație:sporește învățarea,dezvoltând abilități de relaționare inter-/intrapersonale.

Autorii metodei ne indică trei pași în jocul de rol:

- planificarea
- repetiția și performarea
- evaluarea

Spre deosebire de jocul de rol, TEHNICA DRAMATIZĂRII CREATIVE este mai puțin formală, acțiunea vizând rezultatele improvizărilor actorilor/participanților.

Ca o variantă a dramatizării creative este TEHNICA SCENARIILOR, la care se referă prof. dr. în Științele educației, I.O. Pânișoară („Comunicarea eficientă „Ed.Polirom; 2006; ed a-3-a,rev.Iași).

Se pornește de la ideea că formatorul poate dinamiza participanților implicarea, dacă ei vor îndeplini anumite roluri (neștiute de către ceilalți participanți).

Astfel, colectivul va fi împărțit în grupuri care primesc pentru dezvoltare/soluționare o anumită problemă.

În momentul în care discuția începe, formatorul va chema la el câte un reprezentant din fiecare grup, aceștia primind un rol și o misiune (care poate sau nu să fie cunoscută de restul grupului).

De ex. acesta le va spune celor chemați că vor fi obligați să îndeplinească rolul de lider; ei vor trebui să facă în așa fel încât să „se vadă,, în acest rol, fără a spune celorlalți ce rol a primit.

Apoi, sunt chemați și ceilalți membri ai grupurilor, până când toți primesc câte un rol/misiune de îndeplinit.

DEZVOLTAREA MEMORIEI MUZICALE

Prof. Andra PĂTRUȚESCU

Liceul de Arte "I. Șt. Paulian", Drobeta-Turnu Severin

Dezvoltarea memoriei muzicale, prin cântatul pe dinafară de la începuturile studierii instrumentului, trebuie să fie una dintre preocupările importante ale pedagogiei moderne.

Neglijarea dezvoltării memoriei, oricare ar fi aptitudinile naturale ale elevului, va constitui frână în ritmul cerut astfel în procesul de formare a violonistului.

O memorie bine dezvoltată va putea micșora timpul însușirii oricărei deprinderi. Cântatul pe dinafară creează condițiile psihice unei desfășurări libere și creatoare, atât de categoric reclamată de orice activitate artistică. Pentru ca acest lucru să poată fi obținut, de la bun început se va urmări cu perseverență ca atât exercițiile tehnice, cât și studiile să fie expuse pe dinafară și nu se va mărgini la cântatul din memorie doar a pieselor de concert.

Tânărul violonist va trebui să aibă în vedere că o modalitate inteligentă de a studia îl poate ajuta enorm, scutindu-l de foarte multe eforturi în drumul pe care îl va avea de parcurs. Pentru obținerea execuției cursive a unui studiu sau piese pot fi folosite mai multe procedee.

Studiul în tempo mai lent decât cel real are ca scop asigurarea timpului necesar transformării reprezentărilor auditive în sunete, folosind mișcări adecvate. Considerând că exersarea în tempo lent, așa cum se efectuează de obicei, este cu totul ineficace, prof. Ionel Geantă a stabilit că la baza formării deprinderilor instrumentale trebuie să stea, într-adevăr, principiul exersării în tempo lent, însă cu mișcările elementare rapide. Numai în felul acesta, studiul în tempo lent ar putea fi de folos pentru realizarea cântatului în tempo a piesei studiate.

Aplicarea acestui principiu, ca și a principiului transformărilor ritmice, permite două lucruri:

a) Concentrarea conștientă - în faza inițială - asupra fiecărei mișcări elementare pentru o execuție corectă și pentru posibilitatea unei continue corectări.

b) Păstrarea dinamicii mișcării - așa cum se efectuează ea în execuția normală a pasajului respectiv (adică rapidă). În general, se greșește atunci când, exersându-se rar, mișcările elementare componente devin lente. În felul acesta nu se poate ajunge la rezultatul urmărit - execuția normală a pasajului cu mișcările rapide.

Audiția muzicală ca formă integrantă a procesului educativ

O metodă și totodată un mijloc esențial de educație muzicală îl reprezintă audiția. Prin intermediul acesteia, elevii iau contact cu arta sunetelor și își dezvoltă propria percepție asupra repertoriului violonistic și nu numai.

Audiția muzicală trebuie înțeleasă ca o activitate complexă, ce are în vedere:

- formarea deprinderii de a observa și analiza anumite elemente de limbaj musical,
- familiarizarea și memorarea repertoriului destinat învățării.

Pentru ca audiția muzicală să fie una eficientă, profesorul trebuie să țină cont ca materialul selectat să respecte capacitățile de înțelegere ale fiecărui elev în parte, iar lucrările destinate audierii să fie atractive, accesibile.

Audiția muzicală poate fi integrată în timpul orei de instrument, ca un mijloc demonstrativ. Ea poate înlocui cântarea-model sau poate oferi un alt mod de interpretare. Trebuie urmărit însă ca elevul să nu aibă tendința de a copia, ci doar să-și îmbunătățească cunoștințele artistice, oferind în același timp originalitate interpretării sale.

Prin tact pedagogic, profesorul de instrument îi va dezvolta elevului capacitățile interpretative, deprinderile de ascultare și analiză, oferindu-i în același timp ocazia de a-și expune propria viziune.

BIBLIOGRAFIE

- Avesalon, I., Metodica predării și studiului instrumentelor de suflat și percuție, Buc., 1980.
- Avesalon, I., Principii generale de studiu și interpretare, Ed. Universul, București, 1997.
- Herman, V., Originile și dezvoltarea formelor muzicale, Ed. Muzicală, București, 1982.

COPILĂRIA – UN BASM FĂRĂ SFÂRȘIT

Prof. învă. primar Daniela COSTACHE
Liceul de arte "I. Șt. Paulian", Drobeta-Turnu Severin

Copilăria este o perioadă magică și efervescentă a vieții, în care fiecare zi este o descoperire și fiecare experiență este o aventură.

Este un timp al inocenței pure, al imaginației fără limite și al jocului neîntrerupt, unde realitatea și fantezia se împletesc armonios.

Copilăria este precum un tablou viu, plin de culori vibrante și emoții autentice, unde fiecare copil este un artist al propriului univers, creând și explorând cu o curiozitate nesfârșită și o bucurie contagioasă.

Este momentul în care sufletul este cel mai liber, iar zâmbetele și râsetele rezonează ca o simfonie a fericirii, în timp ce copilul își dezvoltă creativitatea și multe abilități sociale.

Ce loc mai bun în care să trăiești toate aceste bucurii ale vârstei inocenței, decât Palatul Copiilor?

Palatul Copiilor este o instituție educațională și culturală dedicată dezvoltării aptitudinilor și talentelor copiilor și adolescenților.

De șapte decenii, această instituție oferă o gamă largă de activități extracurriculare, de la arte și sporturi la științe și tehnologie, toate menite să completeze educația formală și să încurajeze dezvoltarea personală și socială a tinerilor.

Experiența practică a evidențiat de-a lungul timpului că activitățile desfășurate în afara spațiului școlii joacă un rol important în ceea ce privește înțelegerea de către elevi a fenomenelor care se petrec în jurul nostru, determinându-i să gândească dincolo de limitele lor și să le dezvolte spiritul de a lucra în echipă.

„Copilăria este o lume de miracole și de uimire a creației scăldate în lumină, ieșind din întuneric, nespus de nouă și proaspătă și uluitoare.”

Eugene Ionesco

ORGANIZAREA UNUI PARTENERIAT

Prof. Veronica VLĂDUȚ
Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu",
- Grădinița cu P.P. Nr. 29

Cadrele didactice și părinții trebuie să aibă o relație de colaborare în realizarea unui parteneriat optim ce are în centrul lui copilul și dezvoltarea armonioasă a acestuia. Deși părinții sunt primii actori în procesul de educație al copilului totuși în acest proces trebuie implicați toți factorii sociali, întreaga comunitate deoarece educația copilului înseamnă formarea viitoarei personalități adulte ce contribuie ea însăși la schimbarea și modernizarea societății și implicit a educației în sensul evoluției pozitive.

Parteneriatul pentru a răspunde exigențelor generate de schimbarea socială, economică, politică, definindu-se ca un factor activ în cadrul parteneriatului educațional, școlile românești trebuie să răspundă unor cerințe specifice actualului context social:

- Racordarea permanentă la schimbarea social-economică;
- Asumarea și promovarea setului de valori caracteristice democrației;
- Fixarea direcțiilor de acțiune care pot asigura realizarea acestor valori și principii;
- Crearea unui mediu educațional capabil să faciliteze orientarea, dezvoltarea, integrarea, dezvoltarea copiilor, adolescenților, tinerilor;
- Asumarea unui rol activ în cadrul comunității;
- Păstrarea deschisă a liniilor de comunicare cu familia;
- Acceptarea și practicarea rolului de inițiator, catalizator în cadrul parteneriatului educațional.

Reușita unui parteneriat trebuie să aibă în vedere un consens al tuturor categoriilor implicate în dezvoltarea educației și în susținerea unităților de educație. Pentru realizarea unui parteneriat bazat pe valori democratice este necesară o schimbare de valori, atitudini și comportamente în ceea ce îi privește pe cei implicați: educatori, părinți, reprezentanți ai instituțiilor guvernamentale și ONG-uri.

Activitatea educativă din grădiniță trebuie să fie legată și cu alte influențe educaționale ce au loc asupra copilului și tocmai de aceea acestea trebuie să colaboreze având ca principal obiectiv dezvoltarea armonioasă a copilului.

Familia îndeplinește importante funcții în procesul general al integrării copilului în mediul social cum ar fi:

- creează o dependență absolută a copilului de membrii microgrupului familial: din punct de vedere fizic, psihic, material.
- datorită profunzimii relațiilor de tip afectiv, impactul emoțional pe care îl exercită este extrem.
- familia oferă primele modele comportamentale, creează primele obișnuințe și deprinderi.
- familia creează o anumită matrice existențială, un stil comportamental care se imprimă asupra întregii evoluții a individului și care va genera rezistența la schimbările ulterioare care se produc.
- influența educativă pe care o exercită familia este implicită, face parte integrantă din viață.

Grădinița fără implicarea părinților nu poate realiza o dezvoltare optimă a copilului de aceea este important să aibă un rol de mediator al acestei relații mai ales că în grădiniță există cadre specializate și pregătite pentru dezvoltarea copiilor cu vârsta între 3-5/6 ani.

Relația de colaborare între familie și grădiniță se identifică prin două dimensiuni: dimensiunea relației dintre copil/familie reprezentată de frecventarea grădiniței de către copil, rezultate, îndeplinirea sarcinilor și susținerea emoțională și materială a copiilor și dimensiunea familie/ grădiniță reflectată prin alegerea unei anumite grădinițe de către părinți precum și de comunicarea dintre educatoare și părinți și realizarea unor proiecte și parteneriate comune.

Colaborarea permanentă și obiectivă a părintelui cu grădinița are efecte puternice asupra rezultatelor copilului. Această colaborare poate avea ca obiective:

- susținerea educației de către părinți, prin continuitatea ajutorului dat la clasă și acasă;
- stimularea participării părinților în cadrul activităților de la clasă ale copiilor;
- comunicarea permanentă părinți-educatori în legătură cu sănătatea, siguranța, alimentația, supravegherea, condițiile familiale;
- sprijinul părinților pentru îmbunătățirea condițiilor educative ale copiilor;
- încurajarea părinților de a participa în luarea deciziilor școlare;
- colaborarea cu agenți economici, biserica, societăți culturale pentru realizarea de

evenimente/acțiuni extrașcolare, culturale.

De multe ori ceașta relație de colaborare dintre grădiniță și familie care ar trebui să fie optimă și să se manifeste în interesul copilului, este presărată cu dificultăți rezultate fie din lipsuri materiale atât ale sistemului educațional cât și ale familiei, cât și dificultăți rezultate din faptul că părinții consideră că odată intrat în grădiniță tot procesul de dezvoltare al copilului ăi revine acesteia iar familia nu mai este nevoită să se implice. De aici rezultă rezultate slabe ale copiilor și implicit nemulțumiri ale părinților.

O ală condiție a colaborării grădiniță- familie este aceea că educatoarea trebuie să cunoască foarte bine familia, posibilitățile acesteia pentru a ști cum trebuie să abordeze copilul ca și nivel de cunoștințe.

Un parteneriat grădiniță-familie este esențial pentru succesul preșcolarului. Literatura de specialitate recomandă trei direcții: acceptarea familiei, respectarea familiei și legătura cu familia (Illie, L., 2015).”

O barieră în realizarea unei comunicări optime cu familia este mereu reclamată de către părinți prin faptul că aceștia consideră că nu sunt acceptați în procesul educațional, fapt pentru care educatoarea trebuie să realizeze un feed-back mai eficient, să informeze frecvent părinții cu privire la progresul sau stagnarea copilului și să-i implice pe aceștia în diverse activități ale grupei.

BIBLIOGRAFIE:

- Constantin Cucuș - Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2006;

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. Niculina CIOBANU
Școala Gimnazială Pristol, Mehedinți

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației : familie, școală și comunitate ;
- agenții educaționali : copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale ;
- membrii ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției) ;
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului ;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității. Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament : respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este

copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații. Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale.

Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Ora de dirigenție este cea în care ne putem apleca asupra acestei laturi. În această oră se urmărește valorificarea abilităților de interrelaționare, de asumare a responsabilității, de descoperire a propriilor aspirații spre formarea școlară și profesională.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative.

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Doring, 1994.

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P., București, 174;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

NATURA ȘI ȘCOALA

Prof. Doina CÎMPEANU

Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

Pentru oamenii tuturor timpurilor natura a fost un permanent exemplu, un neîncetat îndreptar, un irezistibil model, sursă de inspirație pentru poeți și artiști, o parte componentă a însăși firei umane.

Omul a învățat permanent de la natură, constrâns la început și amenințat în propria existență conștient apoi că poate cuprinde toată înțelepciunea care îl înconjoară și pe care o poate îmbogăți prin inteligența sa. Astfel, dragostea pentru natură se confundă dintotdeauna cu însăși existența condiției umane și izvorăște perpetuu deopotrivă din cunoaștere și din mănunchiul inepuizabil al sentimentelor nobile.

La mijlocul sec. XX, ecologii dar mai ales specialiștii din domeniile învecinate observă că societatea industrială și țările sunt confruntate cu probleme în care se regăsesc principiile ecologiei formulate în legătură cu interacțiunile vieții și mediului.

De aceea, ecologia până atunci neacceptată ca știință fundamentală în planurile de învățământ biologic ale marilor universități din lume, adesea confundată cu istoria naturală, a devenit o știință importantă nu numai pe plan teoretic, dar și pe plan practic motiv pentru care actualmente ea se situează la granița dintre științele biologice și cele sociale.

Omenirea se află la o răscruce în istoria sa politicele de dezvoltare de astăzi adâncesc prăpastia economică dintre țări și dintre oameni, sărăcia, boala, foametea și analfabetismul în lume provoacă o continuă degradare a ecosistemelor de care depindem pentru a supraviețui. Este, deci, firesc ca rezultatele cercetării ecologice să intereseze în cel mai înalt grad pe sociologi, economiști, oameni politici, filozofi, iar aceste rezultate sunt menite să clarifice și să permită ameliorarea relațiilor omului cu biosfera, să stabilească capacitatea de suport a biosferei față de impactul exercitat de societatea modernă și să convingă omenirea că ocrotirea naturii este în prezent problema numărul 1.

Natura se găsește în fața unei diverse game de poluări care tinde să o afecteze în întregime. Aerul, apa și solul sunt impurificate cu substanțe care atacă plantele și animalele. Alături de acestea, zgomotele permanente și acțiunea directă a oamenilor asupra întregii naturi îi provoacă acesteia pagube aproape inreparabile.

Este timpul poluării și al distrugerii mediului, trebuie să fie din acest motiv timpul cunoașterii acestor poluări, al efectelor lor biologice, este timpul protejării mediului.

Relația om-natură apare în toate ipostazele în viața urbanistică, industrială, culturală, iar prin intervenția sa, omul a modificat esențial mediul natural în conformitate cu cerințele sale spre deosebire de tot restul viețuitoarelor care au capacitatea de a se adapta la mediu. Prin progresul neîntrerupt al științei și tehnicii, omul și-a manifestat tendința, de multe ori nerațională, de dominare și exploatare a naturii. Modificările pe care le-a provocat în ultimii 200 ani depășesc cu mult transformările produse pe cale naturală în milioane de ani. Degradarea mediului este o consecință nu doar a poluării, dar și a aeroziunii supra exploatării resurselor, construcțiilor de baraje, canale, etc. Experiența multor state ne arată că protecția mediului este o problemă care se rezolvă prin educație. Când întreprinzătorii și statul dovedesc incapacitate sau indiferență de a proteja mediul, opinia publică poate avea o importanță mare în influențarea unor decizii juste urgente.

Școala are menirea de a organiza și desfășura o susținută mișcare de educație pentru mediu, astfel încât elevii să fie convingși de necesitatea ocrotirii naturii și să devină factori activi în acțiunea de conciliere a omului cu natura.

Ocrotirea naturii ca funcție a societății umane atât din fiecare stat cât și a comunității internaționale reprezintă un sistem de măsuri organizatorice, juridice (legislative), tehnice și educaționale care trebuie să aibe un caracter global, întrucât deteriorarea mediului nu este îngădită în limite statale.

Un element indispensabil privind reforma educației pentru mediu constă în introducerea conceptului de dezvoltare durabilă. Acest concept nu este o problemă exclusivă iubitorilor de natură, ci este o problemă de globalizare, pace, integrare și de drepturi ale omului. Este un proiect global, a societății validat în 1992, la conferința de la Rio care se bazează pe noi opțiuni și noi atitudini individuale și colective, în care toate părțile devin solidare cu întregul pe termen lung și la nivel global spre o nouă artă a conviețuirii împreună. Încă așteptăm ca angajamentele făcute la această conferință să se exprime în viața de zi cu zi, întrucât oamenii nu sunt pe deplin conștienți de rolul pe care trebuie să îl joace individual sau colectiv și mai trebuie să se facă încă foarte multe pentru a informa și pentru a-i motiva.

Dezvoltarea durabilă poate fi cel mult o combinație de principii și idei care să ne invite să reflectăm asupra impactului pe care îl are modul nostru de viață asupra lumii. Putem să o privim ca pe o soluție ce pare astăzi cel mai puțin nepotrivită la problemele pentru care deocamdată nimeni nu a găsit soluția. Obiectivul este, pe scurt, satisfacerea nevoilor prezentului fără a periclita posibilitatea generațiilor viitoare de a satisface nevoile lor. Dezvoltarea durabilă este un proces pragmatic și pozitiv de evoluție a activităților umane, care reprezintă un plan de acțiune pentru sec. XXI, propunându-și să realizeze schimbări reale la toate nivelurile societății, de la scară locală la scară globală.

Principiul este simplu:

- Se evaluează impactul activităților umane asupra mediului și societății;
- Se elaborează împreună cu toți factorii implicați un plan de acțiune realist și complet incluzând diferite nivele de prioritate;
- Se apreciază progresul realizat la anumite date;
- Se asigură informarea tuturor factorilor implicați privind rezultatele.

Orice acțiune în favoarea dezvoltării durabile se bazează pe o legătură strânsă între indivizi și grupuri, între cetățeni și societate. De aceea educarea și creșterea nivelului de conștientizare a publicului, sunt mai mult ca niciodată un domeniu prioritar de acțiune de care depinde succesul oricărei activități începute în diverse sectoare ale vieții economice.

Tratând despre “criza mediului ambiant” (Barry Commoner, 1980) constată un contrast marcant între logica ecologiei și situația lumii reale în care sunt încadrate problemele mediului ambiant. El consideră că s-a ajuns la un adevărat eșec în strădania omenirii de a dezvolta civilizația spre binele maxim al omenirii: *“Am ajuns într-o stare de criză, tocmai pentru că modul în care utilizăm ecosfera pentru a produce bogăție distructiv sistemul actual de producere se autodistruge, iar calea urmată în prezent de civilizație duce spre sinucidere.”*

Pentru a soluționa criza ambientală, va trebui să renunțăm în sfârșit la luxul de a tolera sărăcia, discriminarea rasială și războiul. În mersul nostru inconștient spre sinucidere ecologică, ne-am epuizat opțiunile. Acum când trebuie să achităm datoria față de mediu, acestea s-au redus la 2, sau organizarea rațională socială a folosirii și repartizării surselor mondiale sau o nouă barbarie.

BIBLIOGRAFIE

- Dreptul mediului înconjurător - Dr. Daniela Marinescu
- Efectele biologice ale mediului – Dr. Alexandru Ionescu
- Probleme moderne de ecologie – Bogdan Stugren
- Ecologie – Prof. Universitar Dr. Docent N. Botnariuc, lector universitar Dr. A. Vădineanu
- Încălzire globală sau glaciațiune - Dr. Teofil Gridan, Prof. Universitar Dr. N. Țicleanu

FINANȚELE PUBLICE

Prof. Florin GHIOCEL

Colegiul Național Traian Drobeta-Turnu Severin

Societatea omenească este abordată/studiată de sistemul integrat al științelor sub toate aspectele, adică multicriterial și multidimensional. Un domeniu deosebit de important de investigare este reprezentat de raporturile sau relațiile economico-sociale, respectiv legăturile dintre membrii societății, ca persoane fizice ori constituiți în diverse comunități; un subsistem esențial al acestora, în speță al relațiilor de repartitie, îl reprezintă cele cu caracter financiar, care constituie obiect al preocupărilor științei finanțelor cu toate ramificațiile acesteia, între care și *finanțele publice*. Ca atare, percepem *finanțele/finanțele publice*, pe de o parte, ca o categorie economică sau un concept economic, iar pe de altă parte, ca știință care studiază multiplele aspecte determinate de derularea relațiilor specifice în toată complexitatea lor. Concluzia sau constatarea care se impune este, în opinia noastră, că *finanțele*, inclusiv cele *publice*, reprezintă un domeniu al activității umane cu caracter deopotrivă cognitiv și pragmatic. Caracterul științific al cunoștințelor și practicilor specifice *finanțelor publice*, respectiv statutul de știință al acestora este recunoscut unanim în prezent, ca rezultat firesc al acumulărilor teoretice și practice obținute de-a lungul anilor, îndeosebi după apariția lucrărilor/studiilor lui A.Smith și D.Ricardo. Preocupările sistematice pentru definirea și delimitarea obiectului de studiu și de acțiune ori/sau manifestare al *finanțelor publice* s-au intensificat începând cu secolul trecut, dar preocupări au fost încă din secolul al XIX-lea în statele cele mai avansate ale lumii, dar nu numai. Opiniile exprimate surprind, în general, elemente comune, dar între acestea sunt și neconcordanțe.

În țara noastră, principiile, cadrul general și procedurile privind formarea, administrarea, angajarea și utilizarea *fondurilor publice locale*, precum și reponsabilitățile autorităților administrației publice locale și ale instituțiilor publice implicate în domeniul *finanțelor publice locale* sunt înserate în *Legea privind finanțele publice locale* (nr. 273/29.06.2006). Dispozițiile *Legii* (art.1, al.2) se referă la: a) bugetele locale ale comunelor, orașelor, municipiilor, sectoarelor municipiului București, județelor și municipiului București; b) bugetele instituțiilor publice finanțate integral sau parțial din bugetele locale, după caz; c) bugetele instituțiilor publice finanțate integral din venituri proprii, d) bugetul împrumuturilor externe și interne, pentru care rambursarea, plata dobânzilor, comisioanelor, spezelor și a altor costuri se asigură din bugetele locale și care provin din împrumuturi externe contractate de stat și subîmprumutate autorităților administrației publice locale și/sau agenților economici și serviciilor publice din subordinea acestora, împrumuturi contractate de autoritățile administrației publice locale și garantate de stat, împrumuturi externe și/sau interne contractate sau garantate de autoritățile administrației publice locale și e) bugetul fondurilor externe nerambursabile.

Toate cele enumerate mai sus se încadrează organic într-un sistem unitar de bugete (*Legea privind finanțele publice, nr.500/11.07.2002, art.1, al.2*) care presupun activități de elaborare, aprobare, executare și raportare cu referire la *finanțele publice*. Finanțele publice locale sunt, deci, componentă intrinsecă a *sistemului finanțelor publice* din România, implicată plener în îndeplinirea misiunii acestora, respectiv a funcțiilor și rolului lor, pentru atingerea obiectivului strategic propus.

IMPLICAREA ELEVULUI ÎN ÎNVĂȚARE

Prof. Mihaela ECHERT
Școala Gimnazială Gruia, Mehedinți

Este recunoscut și acceptat faptul că învățarea este principala activitate a oricărui elev, motiv pentru care el trebuie să-i acorde atenția cuvenită. Dacă învățarea are un caracter ritmic și sistematic, atunci elevul va avea un plus de eficiență.

Cadrele didactice nu trebuie să predea elevilor doar cunoștințe, ci să-i înzestreze pe aceștia cu o serie de abilități aferente eficientizării activității de învățare.

Profesorul poate să abordeze astfel de teme atât în orele de curs, prin exemple concrete, dar să organizeze și diferite dezbateri la orele de consiliere și orientare. Într-un astfel de cadru, elevii și-ar putea prezenta propriile procedee de învățare, iar cadrul didactic le-ar putea vorbi despre necesitatea revizuirii unora dintre ele și i-ar putea îndruma cum să-și organizeze activitatea de învățare în așa fel încât să obțină rezultate cât mai bune.

O învățare eficientă este atunci când se utilizează cunoștințele anterioare pentru interpretarea și îmbogățirea materialului care se cere a fi învățat.

Elevii trebuie să apeleze la cunoștințele deja dobândite pentru a descoperi noi legături, pentru a prelucra și sistematiza informații, de a efectua conexiuni între cunoscut și necunoscut, pentru o integrare logică în sistemul celor anterioare.

Dacă un elev poate reformula cele învățate cu propriile lui cuvinte, atunci se poate face verificarea/ autoverificarea gradului de înțelegere a conținuturilor propuse spre învățare. Fixarea în memorie a noilor achiziții trebuie realizată pe memorare bazată pe înțelegere și logică, nu pe cea mecanică.

Aprofundarea înțelegerii unui conținut nu este posibilă fără un efort sistematic depus de către cel care învață. Una din fațetele acestui efort o constituie documentarea asupra subiectului respectiv, realizată nu numai din manual ci și din alte surse complementare, inclusiv internet. De ajutor în învățare ar fi ca profesorul să abordeze materialul de învățat din mai multe perspective. Informația ce este construită din imagini să fie însoțită de verbalizare, iar cea concepută sub formă verbală (orală sau scrisă) să fie transpusă și în imagini.

Implicarea elevului în învățare ar fi posibilă în numeroase alte modalități, dintre care recomand:

- să caute și să identifice pe hartă ori cu ajutorul atlasului locurile ale căror denumiri trebuie să le învețe (la geografie) sau pe cele unde s-au petrecut anumite evenimente (la istorie);
- să rezume textele literare sau științifice;
- să construiască în mod autonom diverse structuri gramaticale;
- să încerce să reconstituie demonstrațiile matematice fără a apela la manual sau notițe;
- să identifice exemple edificatoare pentru conceptele și ideile care urmează a fi însușite;
- să încerce să-și pună propriile întrebări despre conținuturile lecției;
- să asocieze informațiile care se cer învățate cu unele cunoștințe dobândite anterior;
- să caute mai multe puncte de vedere din care este abordată tema propusă spre învățare;
- să structureze și să restructureze în forme noi ceea ce învață;
- să își formeze propriile opinii despre ceea ce învață;
- să-și întocmească un plan de învățare prin citirea integrală a conținutului, recitirea lui pe fragmente, realizarea unui rezumat în mai multe puncte sau sublinierea cu diferite culori a unor date ce trebuie neapărat reținute.

Implicarea în învățare ar mai putea fi sporită dacă i s-ar recomanda elevului ca, înainte de a începe să citească sau să audieze un conținut, să își formuleze o serie de întrebări, care să îi orienteze activitatea de învățare în direcții precise și să îi dezvolte interesul față de ceea ce va citi sau va asculta.

Elevul trebuie să-și planifice activitatea de învățare sub forma unor sesiuni nu prea lungi și cu pauze de câte 10 minute după fiecare 50 de minute de studiu.

El ar trebui să-și planifice să studieze consecutiv la discipline diferite, pentru a evita apariția unor interferențe nedorite.

De asemenea să alterneze activități de tipuri diferite (exerciții scrise cu lecturi), iar o sarcină intelectuală dificilă să fie urmată de un efort intelectual mai mic.

Formarea și dezvoltarea la copii și tineri a unor astfel de capacități de ordin metacognitiv este un demers destul de laborios, dar el va conduce la formarea unor cetățeni activi, apti de a se integra cu succes pe o piață a muncii unde cuvântul de ordine este competitivitatea.

Cadrele didactice au misiunea de „*a-i învăța pe alții*” și este necesar să le implementăm copiilor sloganul „*învață de-a lungul întregii vieți*”.

BIBLIOGRAFIE

1. Jaroslaw Rudnianski, „Cum să înveți”, traducere din limba polonă și note de Constantin Geambașu, Ed. ALL Educațional, București, 2001;
2. Simona-Elena Bernat, „Tehnica învățării eficiente”, editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2003.

EFFECTUL MUZICII ASUPRA DEZVOLTĂRII COPIILOR

Prof. Ana-Maria IONIȚĂ
Liceul de Arte "I. Șt. PAULIAN"

Muzica este o artă universală și una dintre cele mai puternice forme de exprimare artistică și joacă un rol semnificativ în dezvoltarea copiilor. De-a lungul istoriei, oamenii au recunoscut influența pozitivă pe care muzica o are nu numai asupra minții, ci și asupra sufletului uman. Ea a avut întotdeauna un impact puternic asupra oamenilor de toate vârstele, dar în special a copiilor. De la stimularea dezvoltării creierului la îmbunătățirea abilităților cognitive și academice, precum și la promovarea dezvoltării emoționale și sociale, muzica și mai exact, lecțiile de muzică, învățarea unui instrument muzical reprezintă un stimul puternic în ceea ce privește creșterea și învățarea timpurie.

Bebeluşii încep să răspundă la sunete și ritmuri încă dinainte de naștere, iar această sensibilitate la muzică poate fi exploatată prin ascultarea muzicii clasice sau prin cântatul cântecelor de leagăn. Pe măsură ce copiii cresc, este important să li se ofere acces la o varietate de stiluri muzicale, inclusiv muzică tradițională și muzică ce aparține și altor culturi. Această expunere diversă îi ajută să își dezvolte gusturile și preferințele muzicale și să își lărgescă orizonturile culturale.

Care sunt beneficiile demonstrate ale muzicii asupra dezvoltării copilului?

- 🎵 Muzica dezvoltă inteligența și ajută la exprimarea emoțiilor
- 🎵 Limbajul se dezvoltă mai rapid și mai devreme
- 🎵 Crește capacitatea de a învăța limbi străine
- 🎵 Îmbunătățește starea de spirit și contribuie la reglarea emoțională
- 🎵 Învățarea unui instrument muzical crește rezistența fizică și coordonarea mai bună a corpului și membrilor
- 🎵 Cultivă răbdarea și disciplina
- 🎵 Lecțiile de muzică îți dezvoltă abilitatea de a recunoaște diferențe mici și foarte mici între sunete
- 🎵 Îmbunătățește memoria și concentrarea
- 🎵 Oferă o mai mare încredere în sine și ajută la o exprimare mai elevată
- 🎵 Poate influența pozitiv rezultatele la testele de orice tip.

Cercetările recente din domeniul neuroștiințelor au ajuns la concluzia ca expunerea la muzică în primele etape ale vieții copiilor are efecte benefice, iar sunetul și ritmul influențează modul în care se dezvoltă creierul celor mici, dar și abilitățile cognitive, emoționale și sociale ale acestora. Copiii încep să înțeleagă ritmul și să recunoască diferite sunete de la vârste fragede, iar acest lucru face parte din procesul de dezvoltare a abilităților de vorbire și comunicare.

De asemenea, muzica oferă copiilor de toate vârstele oportunitatea de a-și dezvolta abilități utile în viață, unii chiar având parte de succes în viitor grație acestora. Întrucât dezvoltarea timpurie a creierului copilului este un proces complex, care are la bază conexiuni profunde cu lumea exterioară, muzica joacă un rol semnificativ în acest proces și reprezintă o resursă importantă pentru părinții care-și doresc să le ofere cel mai bun start copiilor lor. Creierul copiilor se dezvoltă cel mai mult în primele etape ale vieții acestora, iar expunerea la muzică joacă un rol esențial în această perioadă critică. Cercetările au demonstrat că muzica are capacitatea de a stimula dezvoltarea rețelelor neuronale, având o contribuție semnificativă în ceea ce privește creșterea conexiunilor sinaptice, dar și în îmbunătățirea capacității de învățare și de memorare. Concret, cei care au fost expuși la muzică în timpul copilăriei timpurii au avut un avantaj în ceea ce privește dezvoltarea limbajului și a abilităților matematice și cognitive. În

plus, copiii care au învățat un instrument muzical și-au îmbunătățit coordonarea motorie, dezvoltându-și și abilitățile de planificare și organizare.

Atunci când un copil cântă la un instrument muzical, precum chitara, pianul sau vioara, creierul său devine angajat într-un proces complex, care implică și coordonarea mișcărilor, interpretarea notelor muzicale, dar și reacția sau feedback-ul la sunetele produse. A cânta la un instrument muzical este un antrenament excelent, care îmbunătățește funcția cognitivă, precum și flexibilitatea mentală și capacitatea de concentrare.

Muzica poate fi un factor cheie în dezvoltarea vocabularului, îmbunătățirea abilităților de citire și scriere, dar și în stimularea gândirii creative. Atunci când copiii cântă sau ascultă muzică, o parte foarte mare din creierul lor este angajată în procese complexe, printre care recunoașterea modelelor și structurilor sonore, iar acest lucru contribuie la dezvoltarea abilităților de analiză și sinteză, care sunt esențiale în procesul de învățare a limbajului sau a matematicii. Creierul celor mici eliberează dopamină, un neurotransmițător asociat cu plăcerea și recompensa, iar aceasta stimulează centrul de recompensă din creier și poate spori motivația și atenția copiilor în timpul activităților de învățare.

Memoria poate fi, de asemenea, îmbunătățită cu ajutorul muzicii, mai ales că are un rol important în dezvoltarea abilităților de rezolvare a problemelor. Elevii și studenții care au fost expuși la muzică în mod regulat au obținut rezultate mai bune la teste și au avut o capacitate mai mare de a găsi soluții corecte, dar și creative, pentru provocările primite.

Copiii care au fost familiarizați cu muzica de mici au demonstrat o dezvoltare emoțională și socială mai puternică, iar ascultarea și interpretarea acesteia i-a ajutat să își exprime emoțiile mai bine și să-și dezvolte empatia. Nu în ultimul rând, muzica a fost și este folosită de foarte mult timp pentru reducerea stresului sau tratarea anxietății și a tulburărilor de comportament.

Participarea la grupuri muzicale sau coruri încurajează colaborarea, comunicarea și încrederea în sine. Astfel, copiii care fac muzică împreună învață să asculte și să răspundă la semnalele sociale, să se adapteze la ritm și să lucreze în echipă. Aceste abilități sociale sunt esențiale în viața de zi cu zi și în succesul ulterior în relații și carieră.

Pe lângă impactul social și emoțional, muzica poate stimula gândirea abstractă, creativitatea, imaginația, precum și raționamentul logic. Cântatul, dansatul și interpretarea muzicală îi încurajează să-și exploreze propriile talente și să-și dezvolte gândirea creativă. Aceste experiențe creative pot spori încrederea și înțelegerea de sine a copiilor, oferindu-le un sentiment de realizare și bucurie.

Este esențial ca părinții, educatori și chiar societatea să susțină și să promoveze experiențele muzicale pozitive în rândul copiilor. Educația muzicală nu se face doar în social media, ci și prin învățarea unui instrument muzical, participarea la concerte cu muzică aparținând mai multor genuri muzicale, prin lecții de canto, care îi pot ajuta să-și găsească și să-și stăpânească propria voce. Toate aceste activități le oferă copiilor oportunități unice de a-și dezvolta abilitățile și de a-și împlini potențialul.

Efectele muzicii asupra fiecărei etape din copilărie

Efectul muzicii asupra bebelușilor și copiilor mici, cu vârsta între 0 și 2 ani

Bebeluşii aud și recunosc sunetele muzicale încă din burtă, motiv pentru care se nasc cu capacitatea de a recunoaște muzica, iar creierul lor este pregătit din prima clipă pentru a face conexiunea cu sunetele muzicale. Copiii mici procesează limbajul într-o parte a creierului care se suprapune cu dezvoltarea limbajului, ceea ce înseamnă că muzica îi poate ajuta să-și dezvolte această abilitate mult mai repede.

Chiar dacă în primele luni de viață bebeluşul pare că nu înțelege foarte multe lucruri, creierul lui este activ și interesat de orice este nou. Muzica poate liniști un bebeluş, dar îl ajută și să își dezvolte vorbirea. Bebeluşii au parte și de o îmbunătățire motorie, pentru că muzica stimulează experiența senzorială, care oferă posibilitatea de a își exersa mișcările în ritm.

Un alt aspect important, muzica sporește legătura părinte-copil. Când un părinte cântă sau se mișcă pe muzică cu un copil, ambele creiere eliberează oxitocină, un hormon de legătură care oferă un sentiment de pace și liniște.

Implicațiile muzicii în dezvoltarea timpurie a copiilor cu vârsta cuprinsă între 2 și 6 ani

La fel ca în cazul sugarilor, muzica îi ajută pe copiii mici să-și dezvolte urechea muzicală, precum și capacitatea lor de a procesa distincții fine în ceea ce privește sunetele pe care le aud.

Diferența între un copil de 2 ani și unul de 6 ani este majoră, deoarece lecțiile de muzică, fie că este vorba de un instrument muzical, fie că este vorba de antrenamentul vocii cu lecții de canto, încep în jurul vârstei de 6 ani. Pentru copii cu vârsta de 2-4 ani, crește empatia, răbdarea și se poate folosi în timpul jocurilor. Aceeași melodie preferată îi face pe cei mici să coopereze între ei, să asculte și să învețe lucruri noi.

În primii ani de viață, muzica este importantă pentru că îi ajută pe copii să învețe să coopereze între ei, dar cântatul la un instrument poate spori capacitatea creierului de a crește și a se dezvolta armonios. Preșcolarii, spre exemplu, sunt întotdeauna uimiți de sunetele pe care le pot produce, motiv pentru care sunt mereu dornici să cânte și să compună muzică. La vârste fragede asimilează mult mai rapid orice informație, așadar bazele culturii muzicale se formează încă de la grădiniță.

Muzica și educația muzicală pentru copiii cu vârsta cuprinsă între 7 și 11 ani

Efectele benefice ale muzicii se văd și în faza următoare, cea de preadolescență, când copiii cu vârsta cuprinsă între 7 și 11 ani încep să învețe gândirea logică și când apare și matematica în viața lor. Astfel, educația muzicală este extrem de importantă în această perioadă, pentru că îi învață pe copii cum să se concentreze mai bine, cât de importantă e tenacitatea și exersatul pentru a te putea bucura de rezultate.

Tot la această vârstă este îmbunătățită și abilitatea de ascultare, precum și coordonarea dintre ochi, mână și mișcările fine. De asemenea, învățarea unui instrument muzical le dezvoltă și o capacitate mai mare de a înțelege și reține cuvintele, ceea ce înseamnă că vor avea un vocabular mai elevat și o performanță academică mai bună.

Efectele muzicii asupra creierului adolescentului, ale copiilor cu vârsta de peste 12 ani

Efectele muzicii asupra dezvoltării creierului copilului se extind până în anii adolescenței, uneori chiar până la vârsta adultă. Un studiu al unor cercetători americani a scos la iveală faptul că elevii care s-au implicat în domeniul muzical în timpul anilor de liceu au avut parte de o dezvoltare cognitivă accelerată care i-a ajutat și le-a îmbunătățit abilitățile lingvistice, capacitatea de a susține teste sau de a se controla foarte bine în situații stresante.

Este o etapă a vieții foarte potrivită pentru a învăța teorie muzicală, pentru că sunt deja capabili să înțeleagă pe deplin mult mai multe tipuri de concepte abstracte. Mai mult decât atât, unii adolescenți pot chiar să construiască un repertoriu de cântece pe care să le poată interpreta pentru a învăța să-ți exprime mai bine personalitatea.

Armonia dintre note și creștere

Vrei să îi oferi copilului tău șansa de a-și dezvolta abilitățile muzicale, de a dobândi un nou hobby, mai mult curaj și încredere în propriile forțe? Înscrie-l la o lecție de muzică la școala Marquez! Lecțiile noastre de muzică online sunt personalizate nevoilor fiecărui elev în parte, iar profesorii noștri de muzică au experiență în predare pentru studenți de toate vârstele, cu abilități diferite. Înscrie-ți copilul la prima lecție de muzică!

BIBLIOGRAFIE:

- Neagu (Simion), L., – Influența muzicii asupra proceselor cognitive-bază teoretică a utilizării muzicoterapiei în tulburările neurologice și psihiatrice, rev. Medicina Modernă, Buc., vol. XVII, nr. 2-2010: p.105-6
- C. Overly, C., – Atlasul minții umane, rev. Scientific American Mind, PSIHLOGIA, nr.3(32): ian. – martie, 2011:31-7
- Sursa internet: <https://www.scoalamarquez.ro/efectul-muzicii-asupra-dezvoltarii-copiiilor/>

MIJLOACELE DE COMUNICARE

Prof. Marian GULIȚĂ
Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

Mijloacele de comunicare, ce sunt caracteristice comunicării indirecte (când interlocutorii se află la distanță) și se referă la tehnologiile de comunicație-telefon, internet, media etc. Codul de comunicare, ca factor esențial în cadrul transmiterii mesajului, reprezintă ansamblul elementelor-verbale/nonverbale, lingvistice/nonlingvistice-prin care se realizează comunicarea. Obs. Pentru ca mesajele să fie înțelese/decodate de către receptor/-i, codul de comunicare trebuie să fie cunoscut atât de emițător, cât și de receptor/-i.

În caz contrar, nu se poate vorbi despre comunicare, pentru că, undeva, se produce o întrerupere, constituind un obstacol în calea comunicării.

De fapt, pentru ca procesul de comunicare să poată funcționa, este nevoie de existența și implicarea tuturor acestor factori, sus-menționați, care trebuie să se afle într-o relație de interdependență. Dacă unul dintre acești factori nu există sau nu interacționează optim cu ceilalți, procesul comunicării nu poate avea loc sau este incomplet, deformat, în funcție de factorul care nu se află în perfectă interrelaționare cu ceilalți.

Tipurile de comunicare se pot clasifica în funcție de o serie de criterii, astfel:

- a) după codul de comunicare, se disting:
 - comunicarea verbală/lingvistică;
 - comunicarea nonverbală/nonlingvistică;
 - comunicarea paraverbală
- b) după raportul/relația dintre emițător și receptor/-i, se disting:
 - comunicarea bidirecțională;
 - comunicarea unidirecțională;
- c) după canalul (organul, analizatorul) fizic de comunicare, se disting:
 - comunicarea auditivă;
 - comunicarea vizuală;
 - comunicarea senzorială - prin intermediul gustului, mirosului, simțul tactil.
- d) după gradul de intervenție a mijloacelor tehnologiei de comunicare:
 - comunicare directă;
 - comunicare indirectă.
- e) după gradul de relevanță/importanță a mesajului purtător de informație:
 - relevantă;
 - irelevantă;
 - neutră.

Referitor la unul dintre aspectele foarte importante pentru procesul de comunicare, și anume REALITATEA, autoarea cărții „Cuvinte care schimbă minți”, Shelle Rose Charvet, afirma: „Trebuie să mai subliniez ceva înainte de a merge mai departe, doar pentru a evita confuziile. De la Noam Chomsky și mulți alții știm că oamenii trăiesc cu adevărat în Realitate. Eliminând, distorsionând și generalizând, trăim în percepțiile și interpretările noastre ale Realității. Tiparele Profilului LAB reflectă Modelul Lumii al unei persoane. După cum spunea John Lenon: ”Realitatea lasă mult loc pentru imaginație”.

Pe de altă parte, Woody Allen spunea: ”Realitatea este un iad, dar e singurul loc în care poți să mănânci o friptură bună: „Deoarece trebuie să mâncăm, mă voi referi din când în când la Realitate; ocazionala revenire la realitate, ca să spunem așa.,,

Aceeași autoare este de părere că: „Deoarece Profilul LAB” este un set de abilități, va trebui să-l folosești riguros, fiind atent la schimbările pe care le fac oamenii atunci când trec de la o situație la alta”. Aici intervine noțiunea de context. Definirea termenului de „context de comunicare „și evidențierea acestuia asupra comunicării. Pe lângă factorii ce intervin în

transmiterea mesajului purtător de informație, se impune și un context al comunicării, fapt care dă sens acesteia.

O definiție uzuală a contextului comunicării este cea de „situație de comunicare”.

Situația de comunicare este determinată de: spațiu, timp, subiectul abordat și, nu în ultimul rând de nivelul de cunoaștere și de educație al interlocutorilor/vorbitorilor.

Contextul /situația de comunicare de natură subiectivă influențează, pe de o parte, receptarea mesajului și, pe de altă parte, compunerea mesajului, intervenind aici și codul de comunicare. Acesta joacă un rol important, decisiv în procesul de transmitere și de înțelegere/descifrare a mesajului ce „pleacă”, de la sursă (emițător) către beneficiar/-i (receptor/-i). Se poate spune că situația de comunicare impune interlocutorilor forma și conținutul mesajului. În comunicarea cotidiană, în contexte uzuale/obișnuite, mesajele sunt, în general, ușor de receptat și de înțeles, atunci când nu intervine vreun obstacol de natură obiectivă/subiectivă în calea comunicării.

În viața de zi cu zi, mesajele se transmit atât verbal/lingvistic, cât și nonverbal, paraverbal; elementele non-/paraverbale însoțesc cuvântul/exprimarea lingvistică.

În comunicarea ce are loc într-un context diferit de cel cotidian (de ex. în mediul academic, diplomatic, media și în alte domenii de activitate-profesii, meserii etc.), receptarea mesajelor este posibilă în anumite condiții pe care interlocutorii (emițător/E-receptor/R) trebuie să le îndeplinească. Și aici, un rol major îl are codul de comunicare care trebuie să fie cunoscut/familiar E și R. Dar, asta nu e singura condiție: omul este o ființă rațională și, deopotrivă, afectivă. Ca orice noțiune, termenul „context”, poate fi corelat, ca sens, cu o serie de accepțiuni. În ce privește domeniul comunicării, a interrelaționării umane, contextul „este cadrul de referință în care o persoană înscrie o situație. Deoarece ființele umane sunt flexibile prin natura lor, ele se pot comporta diferit în momente diferite.

Vorbim despre tine la serviciu, într-o relație de cuplu, împreună cu copiii tăi, cu colegii, când ești în vacanță sau când cumperi o casă? Doar pentru că o persoană are un anumit tipar (sau obicei) într-un loc și un moment anume nu înseamnă că va avea același profil într-un alt CONTEXT,,. Întorcându-ne la profilul LAB, despre care aminteam inițial, observăm că autoarea Shelle Rose Charvet face referire la acesta atunci când definește contextul. Profilul LAB, conform autoarei sus-menționate, este „un set de abilități”, care vor trebui folosite „riguros de către cel care comunică, fiind atent la schimbările pe care le fac oamenii atunci când trec de la o situație la alta. Aici intervine noțiunea de context,,.

Tot această autoare, menționează că: „Dacă este folosit corect și atent, Profilul LAB îți va permite să îți îmbunătățești semnificativ comunicarea în multe CONTEXTE,,.

Astfel, se înțelege că prin intermediul acestui profil, folosit potrivit, oricine își poate îmbunătăți destul de mult comunicarea în diferite contexte. Fără a dezvolta aici profilul LAB, e necesar a aminti de acesta fiindcă, în cele din urmă, este vorba despre capacitatea de adaptare lingvistică și comportamentală la o situație de comunicare dată.

Adică, tiparul subiectiv al comunicatorului să se poată flexibiliza în funcție de ce i se oferă din punct de vedere al situației /contextului de comunicare.

Orice persoană care comunică, așa cum mai aminteam la un moment dat, în lucrarea de față, nu poate face abstracție, involuntar, de latura subiectiv-afectivă a comunicării, chiar în contextul realității.

BIBLIOGRAFIE

- LAB-profilul lingvistic și comportamental, creat de Rodger Bailey este o descoperire creată pe baza unor aplicații științifice din-Programarea neuro-lingvistică-domeniu dezvoltat în SUA de Richard Bandler și John Grinder, 1970
- „Cuvinte care schimbă minți”, de Shelle Rose Charvet

TEHNOLOGIA – UN RESORT AL MUZICII SECOLULUI XX

Prof. Mihai Sebastian FIRESCU
Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

Într-o societate în care valorile individualiste țin capul de afiș, educația este considerată ca un bun de consum sau o investiție a persoanei în serviciul propriei sale reușite, a fericirii sale, a echilibrului său. *A educa și a instrui înseamnă a-l face pe elev să împărtășească o cultură, să accepte o moștenire, o anumită standardizare a cunoștințelor sale, a modului său de a gândi, simți, comunica.*

Tehnologia a fost totdeauna inseparabilă de dezvoltarea muzicii. Dar în secolul XX a avut loc o accelerare rapidă: a apărut o nouă muzică „de mașină”, s-au dezvoltat instrumente muzicale electronice și compozitorii s-au transformat adesea în cercetători ai sunetului. Folosirea tehnologiei electronice pentru a compune, a organiza, a proiecta, a mixa, a extinde, a improviza, a interpreta și a difuza face acum parte constitutivă din contextul experienței moderne. Așa cum efectele vizuale digitale au devenit atât de obișnuite în domeniul filmului încât adesea nu le mai observăm, tot așa am acceptat „maturizarea” electronicii care a pătruns în orice fel imaginabil de muzică. În mod paradoxal, multă tehnologie există datorită muzicii electroacustice. În istoria muzicii europene, cei patru parametri ai sunetului – înălțimea, durata, intensitatea și timbrul – și-au afirmat potențialul maxim în perioade distincte de timp. Dacă în perioada de înflorire a cântului gregorian din evul mediu s-a emancipat înălțimea, în perioada renașterii și a barocului s-a emancipat ritmul, în perioada clasică-romantică s-a emancipat intensitatea, începând cu Debussy, se deschide drumul spre modernism prin emanciparea timbrului. Totul este relativ, nimic nu este sigur, nimic nu este stabil, totul este o curgere. Muzica concretă reprezintă doar o cale în plus de a comunica mesajul mereu același al omului modern.

Cu sosirea și maturitatea timpurie a noului mileniu, este rezonabil pentru a sugera faptul că tehnologia digitală are acum capacitatea de a îndeplini aproape orice cerință creativă care i s-ar putea cere. Oportunitățile pentru compozitori și interpreți, atât amatori cât și profesioniști, n-au fost niciodată până acum atât de vaste și pline de realizări în acest medium existent de expresie artistică.

Problema științifică rezidă în fundamentarea metodologică a unui model de predare-formare la elevi a cunoștințelor muzicale; modernizarea didacticii educației muzicale prin elaborarea și dezvoltarea unor strategii specifice de predare-formare la elevi a cunoștințelor muzicale.

Un prim pas important îl constituie achiziția abilităților ICT specifice de către profesori, deși gradul în care aceste abilități trebuie dezvoltate pentru a preda efectiv este chestionabil. Profesorii poate au fost cursați în abilități ICT de bază, adesea pentru scopuri administrative sau simple prezentări, dar au nevoie de traininguri specifice pentru a fi apti să conecteze potențialul ICT elevilor cărora le predau. Pentru o reală integrare a ICT în procesul de predare-învățare, profesorii trebuie ajutați să înțeleagă cum poate educația prin tehnologie informa și întări pedagogia. ICT nu sunt doar un instrument pentru a prezenta conținuturile existente cu mijloace noi, sunt un mod de a introduce noi paradigme în învățare. De exemplu, în cazul tehnologiilor muzicale, profesorii trebuie să înțeleagă rolul editorului MIDI ce permite instrumentelor muzicale electronice cum ar fi claviaturile electronice sau computerele să comunice, să se controleze reciproc sau să se sincronizeze. Adoptarea ICT este puternic influențată de atitudinile profesorilor, de experiențele lor, de crezurile lor pedagogice.

Mijloacele ICT:

- permit elevilor să compună muzică,

- permit accesul la stiluri populare contemporane și fac conexiuni între mediile muzicale proprii ale elevilor,
- permit accesul la compoziție a aceloră fără o formare teoretică și practică a abilităților muzicale,
- permit ca muzica să fie văzută în diverse reprezentări,
- permit ca datele muzicale să fie editate și orice schimbări auditate în timp real,
- permite elevilor să mixeze sunete reale,
- permit importul midi și apoi înlocuirea instrumentelor,
- permit introducerea notelor pe portativ utilizând o varietate de metode de introducere (mouse, music keyboard, computer keyboard),
- permit să vezi și să auzi rezultatele imediat, deși editarea parametrilor notelor ca și performanță e mai limitată ca cele ale din audio și MIDI sequencer,
- primesc avertismente când notele sunt în afara înălțimii reale,
- se pot importa fișiere Midi iar apoi acestea pot fi modificate și procesate.

Adoptarea ICT cere o reconsiderare a valorilor fundamentale ale educației muzicale, conform specificului național și regional.

Toate formele activității muzicale pot fi luate în considerare prin folosirea ICT: compoziție și aranjament, înregistrarea sunetului, editarea și posteditarea materialului sonor, mixarea, realizare de sample, studiul unui instrument, notația muzicală, competențe IT dansul, audiția muzicală, studiul vocal, aptitudini ritmice, cunoștințe de istoria muzicii, dezvoltarea creativității muzicale, teoria muzicii și analiza muzicală.

ICT în curricula muzicală este în general perceput ca un lucru bun pentru o întreagă varietate de motive: eficiență, conectarea la propriile culturi muzicale ale elevilor, creșterea motivației, mai mult timp dedicat elevilor, calitate mai înaltă.

Există însă și aspecte negative, care includ:

- dificultatea operațiilor tehnice,
- pierderea activităților muzicale tradiționale,
- unele programe nu suportă scopuri muzicale pedagogice,
- costurile,
- timp lung pentru pregătirea lecțiilor.

Conformându-se rigorilor de clasificare a strategiilor didactice, aplicarea strategiilor specifice educației muzicale este condiționată de: prezența unei concepții satisfăcătoare de educație muzicală, a unui curriculum de educație muzicală, de personalitatea profesională a cadrelor didactice, pregătite pentru a activa conform documentelor conceptual-normative ale educației muzicale, cultura lor profesională înaltă fiind complementată de o amplă cultură generală, de calitatea mijloacelor de învățare (manuale, materiale didactice, instrumente muzicale etc.), de tradiția educației muzicale în familie, în comunitatea locală, în instituția de învățământ și în învățământul național.

BIBLIOGRAFIE

- Avesalon, I., Principii generale de studiu și interpretare la instrumentele de suflat moderne, Ed. Universul, București, 1997.
- Bălan, G., Înnoirile muzicii, Ed. Muzicală a Uniunii Compozitorilor, București, 1966.
- Bejat, M., Talent, inteligență, creativitate, Ed. Muzicală, București, 1971.
- Cudalbei, L., Game și exerciții clarinet, Muzică „Ciprian Porumbescu, București, 1973.
- Cristea, S., Fundamentele pedagogice ale reformei învățământului (Idei pedagogice contemporane), Ed. Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1994.
- Gantolea, V., Flautul - conotații interpretative, Ed. U. N. M. B, București, 2003.
- Gantolea, V., Flautul - repere structurale și interpretative, Ed. U. N. M. B, București, 2006.
- Gyorgy, B. Kalman, B. Metodă de clarinet, Ed. Muzicală, Budapesta, 1968.
- Hertvan, M., Educația la timpul viitor, Ed. Albatros, București, 1976.

ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE, FORME DE ACTIVITĂȚI SPORTIV-RECREATIVE

Prof. Cosmin-Gabriel VESELU
Școala Gimnazială Șimian, Mehedinți

Activitățile extracurriculare sunt forme de activitate sportiv-recreative, realizate în școli atât în cadrul programului, cât și în afara sa, prin activități competiționale, dar și necompetiționale. Prin aceste activități extracurriculare se urmărește oferirea unei alternative de petrecere a timpului liber al elevilor, într-un mod organizat și educativ (Dragnea., 2006, p.126).

Prin caracterul lor interdisciplinar, acestea oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, reprezentând totodată un element prioritar în politicile educaționale întucât au un impact pozitiv asupra dezvoltării personalității elevilor, asupra performanțelor școlare și a integrării sociale. Un studiu al lui J. Eccles și B.L.Barber(1999) indică un impact diferit al activităților extrașcolare, în funcție de tipul acestora și rata de participare, astfel:

- participarea în cadrul tuturor tipurilor de activități extrașcolare corelează cu creșterea rezultatelor și performanțelor școlare;
- participarea la activități sportive înregistrează o probabilitate mai mare ca elevii să aleagă să urmeze o școală superioară (nivel universitar) până la la împlinirea vârstei de 21 de ani;
- participarea la activități prosociale corelează cu o rată mai mică de delincvență în rândul elevilor participanți.

Educația fizică și sportul sunt componente ale educației globale deoarece, prin conținutul lor, influențează sănătatea, creșterea și dezvoltarea corpului, dezvoltă motricitatea, procesele și fenomenele psihice și favorizează socializarea. În acest context, funcțiile educației fizice și sportului sunt de natură biologică, motrică, psihologică și socială, ceea ce corespunde conceptului de dezvoltare echilibrată și integrată a personalității. Legea educației fizice și sportului precizează faptul ca *educația fizică și sportul sunt activități de interes național sprijinite de stat.*

În consecință, în învățământul preuniversitar educația fizică și sportul figurează atât ca activități curriculare cât și ca activități extracurriculare. Educația fizică este o formă de educație prin fizic care folosește mișcarea pentru dezvoltare corporală, comunicare, formare de deprinderi motrice și atitudini favorabile utilizării exercițiilor fizice pe tot parcursul vieții.

Sportul este parte a culturii fiind înțeles, încă de la începuturile sale, ca mijloc ideal pentru sănătate, de formare a corpului și caracterului, trăsătura sa principală fiind întrecerea care stimulează dorința de afirmare și implicit obținerea unor performanțe. Sportul este elementul valorizator în simbioza sa cu educația fizică, ambele activități devenind permanente pe întreaga perioadă de educare a tinerei generații. Educația fizică și sportul dispun de sisteme de mijloace de acționare: exerciții fizice, metode și procedee metodice specifice, tehnologii și forme de organizare diferențiate în funcție de obiectivele generale.

Obiectivele generale ale educației fizice și sportului sunt următoarele: menținerea unei stări optime de sănătate; favorizarea proceselor de creștere și dezvoltare fizică armonioasă; dezvoltarea capacității de mișcare prin formarea deprinderilor motrice și prin optimizarea calităților motrice (fitness); dezvoltarea echilibrată a laturilor personalității (cognitivă, afectivă și volitivă); formarea obișnuinței de practicare sistematică a exercițiilor fizice; formarea capacității de integrare și acționare în echipă; însușirea noțiunilor de bază proprii domeniului educației fizice și sportului.

Activitățile de educație fizică și sport, organizate în regim extracurricular, trebuie să aibă un caracter diversificat și continuu și să cuprindă majoritatea copiilor/elevilor din unitățile de învățământ.

Educația prin aceste activități extrașcolare are un impact pozitiv asupra elevilor atât în plan emotional, intelectual, cât și în plan comportamental, mai ales în lumea noastră, acaparată

tot mai mult de mass/media (televizor, internet, calculator) punându-și astfel o amprentă nefastă pe transformarea și adaptarea copiilor. De asemenea, activitățile extrașcolare au un puternic impact formativ, înglobând o mulțime de acțiuni ce țin atât de turism - tabere, drumeții, plimbări, excursii, cât și de latura artistică, cognitivă - vizite la muzee, la teatru, la opera etc.

Activitățile extracurriculare fac parte din educația nonformală (asigură legătura dintre educația formală și cea informală), și are următoarele caracteristici:

- Este centrată pe cel care învață, pe procesul de învățare, nu pe cel de predare;
- Optimizează funcția de predare și răspunde adecvat necesităților concrete de acțiune;
- Contribuie la îmbogățirea culturii generale și de specialitate;
- Este nestresantă, oferind activități plăcute și scutite de evaluări riguroase, în favoarea strategiilor de apreciere formativă, stimulativă, continuă;
- Răspunde cerințelor și necesităților educației permanente.

Aceste activități urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ și au o mare valoare educativă deoarece realizarea lor se face și din punct de vedere interdisciplinar. (Tudor, 2010, p.8)

Activitățile extracurriculare prin programul lor, stabilit ca o unitate în ethosul și cultura organizațională a școlii, vizează acțiuni care să îi ajute pe elevi să își însușească ideile de corectitudine și respect, să cunoască și să respecte valorile culturale și etnice ale comunității, să trăiască experiențe de viață competitive.

Finalitățile activităților extracurriculare:

- *sentimentul apartenenței la comunitate: nevoia de a oferi un sens primei părți a vieții adolescentului, sensul informației - cum anume să o utilizeze;*
- *nevoia de celălalt: utilizarea benefică a timpului nonșcolar, crearea unor comunități în interiorul cărora să nu existe competitive individuală, a căror structură să nu fie fixă și în care elevii să simtă că pot induce modificările dorite de ei, acelea cu un sens rational și pozitiv, unde să se poată învăța regulile comunicării la nivel micro și unde să se creeze relații pozitive între oamenii care nu se cunosc;*
- *coparticiparea la formarea propriei personalități și culture, prin conștientizarea acestui fapt, ceea ce le oferă elevilor posibilitatea de a opta pentru tipurile de cursuri care i-ar interesa;*
- *integrarea în societate, crearea unui echilibru între individ și colectivitate, ca model de comportament ce se dorește a fi atins.* (Tudor, Ciolcă, 2010, p.14)

Nu putem încheia această scurtă trecere în revistă a principalelor aspecte ale activităților extracurriculare fără a evidenția rolul acestor activități informale în relația profesor- elevi, unde vorbim, în principiu, de *relații mai apropiate, care implică un mai mare grad de manifestare liberă și nemijlocită a elevilor, iar pe de altă parte o îndrumare pedagogică mai discretă, mijlocită de inițiativa elevilor, mai spontană și mai diversă.* (Cerghit, Vlăsceanu, 1998, p.78)

BIBLIOGRAFIE:

- Bota, A., (2006). Exerciții fizice pentru o viață activă. București: Cartea Universitară;
- Cerghit, I., Vlăsceanu, L. (1998), Curs de pedagogie. Bucuresti: Universității București;
- Dragnea, A. (2006) Teoria educației fizice și sportului (ediția a II-a), Bucuresti: Editura Fest;
- Dragomir, P., Scarlat, E.,(2004), Educația fizică - repere noi, mutații necesare, Bucuresti: Editura Didactică și Pedagogică;
- Ortan, F., Deac , E., Marcu, V.(2003), Managementul activităților extracurriculare. Oradea: Editura Universității Oradea;
- Șchiopu, U., Verza, E. (1995), Psihologia Vârștelor - Ciclurile vieții, Bucuresti: Editura Didactică și Pedagogică R.A;
- Stanescu, M. (2013).Proiectare și planificare în activități mortice. Bucuresti: Ed. Discobolul;
- Tudor, V., Ciolcă, C.(2010), Didactica educației fizice- activități extracurriculare.Bucuresti: Editura Discobolul.

ISTORICUL CLARINETULUI

Prof. Stelian Alin PĂTRUȚESCU
Liceul de Arte "I. Șt. Paulian"

Clarinetul, pentru a ajunge la forma pe care o cunoaștem astăzi, a parcurs un drum lung în ani, timp în care și-a perfecționat forma, posibilitățile tehnice și de expresie.

Prin acest îndelung și continuu proces de transformare a reușit să se impună, alături de celălalte instrumente de suflat, ca instrument solist și ca instrument de bază în orchestrele de toate genurile.

Documentele istorice atestă faptul că popoarele antice cunoșteau instrumentele de suflat din lemn, atât pe cele fără ancie (familia flautului), cât și pe cele cu ancie.

Instrumentele cu ancie purtau denumirea de Arghoull în Egipt, Aulous la vechii greci și Tibia la romani. Și pe teritoriul țării noastre ni se semnalează de către istoricul Xenofon prezența unui instrument asemănător cimpoiului, care emitea sunetele prin vibrația unei ancii simple, din trestie, salcie sau soc. Instrumentele primitive de suflat le-au anticipat pe cele cu coarde, deoarece construirea lor presupunea o operație mult mai simplă.

Strămoșul clarinetului, instrument de suflat cu ancie simplă, este instrumentul pastoral francez- chalumeau- numit astfel de la latinescul calamus- trestie, din care era confecționată ancia acestuia. Acest instrument era un fel de fluier din trestie, cu tubul sonor cilindric, fără pavilion, avea 8-9 găuri și un ambitus ce nu depășea o decimă. Ancia era introdusă într-un tub mic și nu venea în contact direct cu buzele instrumentistului.

Prin transformările aduse acestui instrument primitiv, în jurul anilor 1600-1700, Johann Christoph Denner(1655-1707), maestru constructor de instrumente din Nurenberg, scoate la iveală primul instrument cu numele de clarinet. El adaugă vechiului chalumeau o clapă deasupra zonei Fal și reușește să-i mărească întinderea sonoră (ambitusul) în registrul acut cu douăsprezece sunete(duodecimă) - de unde denumirea clapei respective.

Noul instrument s-a numit clarinet, diminutiv de la clarino- numele unei trompete mici, acute, cu care avea asemănări timbrale în registrul acut.

Denner desființează tubul în care era introdusă ancia și construiește muștiucul pe care fixează ancia cu ajutorul unei legături metalice. Instrumentul capătă astfel mai multă expresivitate prin acțiunea directă a buzelor instrumentistului asupra ancii.

Clarinetului lui Danner îi lipseau butoișul și pavilionul. Primele clarinete aveau doar șapte orificii și două clape(La1 și Si b1- erau singurele semitonuri produse cu ajutorul clapelor

BIBLIOGRAFIE

- Avesalon, I., Metodica predării și studiului instrumentelor de suflat și percuție, Conservatorul de Muzică „Ciprian Porumbescu, București, 1980.
- Avesalon, I., Principii generale de studiu și interpretare la instrumentele de suflat moderne, Ed. Universul, București, 1997.
- Bălan, G., Înnoirile muzicii, Ed. Muzicală a Uniunii Compozitorilor, București, 1966.
- Bejat, M., Talent, inteligență, creativitate, Ed. Muzicală, București, 1971.
- Cudalbei, L., Game și exerciții clarinet, Muzică „Ciprian Porumbescu, București, 1973.
- Cristea, S., Fundamentele pedagogice ale reformei învățământului (Idei pedagogice contemporane), Ed. Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1994.
- Gantolea, V., Flautul - conotații interpretative, Ed. U. N. M. B, București, 2003.
- Gantolea, V., Flautul - repere structurale și interpretative, Ed. U. N. M. B, București, 2006.
- Gyorgy, B. Kalman, B. Metodă de clarinet, Ed. Muzicală, Budapesta, 1968.
- Hertvan, M., Educația la timpul viitor, Ed. Albatros, București, 1976.

APORTUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ÎN DEZVOLTAREA PREȘCOLARULUI

**Prof. învă. preșcolar Florentina Nicoleta MITROI
Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu"**

Activitățile extracurriculare contribuie la gândirea și completarea procesului de învățare, la dezvoltarea înclinațiilor și aptitudinilor elevilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului lor liber. Optimizarea calității educației se poate realiza prin demersuri didactice interactive, centrate pe elev, cât și prin includerea competențelor de relaționare interculturală în implementarea curriculumului formal și nonformal la nivelul învățământului.

Educația reprezintă o componentă complexă a existenței umane, care asigură întâlnirea dintre individ, societate și întreaga viață socială și prin aceasta, pregătirea și formarea lui pentru viața prezentă și pentru viitor. Menirea educației de a pregăti omul de azi pentru ziua de mâine este dificilă, cu atât mai mult cu cât este vorba despre un viitor pe care să-l cunoaștem în totalitatea sa, ci de unul schițat, apoi proiectat și anticipat, având în vedere schimbările rapide și profunde din lumea contemporană. Învățământul preșcolar are o deosebită importanță în procesul dezvoltării cognitive și a personalității copilului, dezvoltare inclusă în relația joc-învățare-dezvoltare, relație ce stă la baza mijloacelor și procedeele folosite în actul didactic. În procesul instructiv-educativ desfășurat cu copiii, informativul trebuie îmbinat cu formativul, pentru ca trecerea de la activitatea preabecedară la activitatea abecedară, de tip școlar, să aibă un impact cât mai mic asupra copilului.

Este perioada când se pun bazele personalității și se fac acumulările necesare începerii învățării școlare. În cadrul grupei, el trăiește prima experiență a vieții în colectivitate, a vieții sociale, alta decât familia. De la intrarea în grădiniță, copilul realizează o adaptare la un anumit ritm al vieții cotidiene. Copilul de această vârstă, în principal, se joacă, jocul fiind activitatea lui fundamentală, dar achiziționează și numeroase cunoștințe și experiențe, care îl maturizează psihointelectual și psihocomportamental pentru contactul viitor cu școala.

În procesul instructiv-educativ activitățile extracurriculare îl atrag pe copil să participe cu plăcere și să fie interesat de activitățile propuse. În cadrul acestor activități se transmit copiilor, în mod sistematic și organizat informații din toate domeniile de activitate: muzicale, literare, plastice accesibile, formându-se astfel anumite competențe: de a audia anumite piese muzicale, de a interpreta roluri. Interpretând diferite roluri, copilul reproduce modele de conduită și le asimilează în propria lui comportare. Trăsătura cea mai importantă a interpretării unor roluri este originalitatea și creativitatea copilului în redarea impresiilor proprii despre realitatea înconjurătoare, spontaneitatea și intensitatea trăirilor exprimate în joc. Are un pronunțat caracter activ-participativ, permițând copilului să construiască relații sociale, să-și exerseze și să-și perfecționeze limbajul, să rezolve probleme, să negocieze, să coopereze, să utilizeze simboluri.

Toate activitățile extracurriculare desfășurate cu copiii au rolul lor în dezvoltarea ca persoane inteligente, sigure pe ele capabile să se descurce în orice situație, bogate din punct de vedere cultural în această societate plină de pseudo-cultură. În cadrul activităților didactice și extracurriculare, alături de îndrumătorii lor, aceștia dovedesc creativitate, imaginație, atitudine, talent, afirmându-și în mod original personalitate. Serbările, șezătorile, scenetele tematice, prin specificul lor oferă posibilitatea educatorilor să-i ajute să se implice, să-și cunoască foarte bine colegii de grupă, să colaboreze și să se afirme în fața colectivului prin mijloace proprii.

Având posibilitatea de a desfășura activități extracurriculare, munca noastră devine parcă mai ușoară, deoarece aceste activități sunt atractive și îi determină pe copii să participe cu drag. Grija noastră de educator trebuie să fie ca obiectivele instructiv-educative pe care le propunem să fie urmărite, să primeze și să fie prezentate într-un mod echilibrat, având grijă să existe și momente recreative pentru a obține niște rezultate extraordinare. Menirea cadrelor didactice este de a trezi curiozitatea viitorilor indivizii ai societății, de a le potoli această curiozitate și de a-i pregăti pentru viață, atât cu ajutorul activităților didactice pe care le desfășurăm la grupă, cât și prin intermediul activităților extracurriculare.

BIBLIOGRAFIE:

- 1.Chiscop, Liviu, (2000), Didactica educației limbajului în învățământul preșcolar, Editura „Grigore Tabacaru”, Bacău;
- 2.Cosmovici, Andrei, Iacob, Luminița, (1999), Psihologie școlară, Editura Polirom, Iași;
- 3.Ungureanu, D., (2000), Educația integrată și școala inclusivă, Editura de Vest, Timișoara;

ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE – MODALITATE DE RELAȚIONARE CU ELEVII

Prof. Mihaela ȚÎNȚARU-POPESCU

Școala Gimnazială "Theodor Costescu", Drobeta-Turnu Severin

Activitatea educativă școlară și extrașcolară dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea tinerei generații în actul decizional în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, realizându-se, astfel, o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală. În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație. La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens.

Pedagogul american Bruner consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă”, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”. Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului.

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale oferă elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învățare, întregesc și desăvârșesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecțiilor.

Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, stimulează și orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzică, sport, poezie, pictură. Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură.

De la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Activitățile de acest gen au o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice: plimbări, excursii, tabere. În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii, al vieții sociale, copiii se confruntă cu realitatea și percep activ, prin acțiuni directe obiectele, fenomenele, anumite locuri istorice. Fiind axate în principal pe viața în aer liber, în cadrul acțiunilor turistice, elevii își pot forma sentimentul de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale.

La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens.

Excursia ajută la dezvoltarea intelectuală și fizică a copilului, la educarea lui cetățenească și patriotică. Ea este cea care îl reconfortează pe copil, îi prilejuiește însușirea unei experiențe sociale importante, dar și îmbogățirea orizontului cultural științific. Prin excursii elevii își suplimentează și consolidează instrucția școlară dobândind însușirea a noi cunoștințe. *Concursurile pe diferite teme* sunt, de asemenea, momente deosebit de atractive pentru cei mici.

Acestea oferă copiilor posibilitatea să demonstreze practic ce au învățat la școală, acasă, să deseneze diferite aspecte, să confecționeze modele variate. Același efect îl pot avea concursurile organizate de către cadrele didactice în clasă. Dacă sunt organizate într-o atmosferă plăcută vor stimula spiritul de inițiativă al copilului, îi va oferi ocazia să se integreze în diferite grupuri pentru a duce la bun sfârșit exercițiile și va asimila mult mai ușor toate cunoștințele.

Elevii trebuie să fie îndrumați să dobândească: o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranță față de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi și de a găsi modul de rezolvare a lor și posibilitatea de a critica constructiv. Înainte de toate, este însă important ca profesorul însăși să fie creativ. Elevii sunt atrași de activitățile artistice, recreative, distractive, care ajută la dezvoltarea creativității, gândirii critice și stimulează implicarea în actul decizional privind respectarea drepturilor omului, conștientizarea urmărilor poluării, educația rutieră, educația pentru păstrarea valorilor, etc. Activitățile complementare concretizate în excursii și drumeții, vizite, vizionări de filme sau spectacole imprimă copilului un anumit comportament, o ținută adecvată situației, declanșează anumite sentimente. O mai mare contribuție în dezvoltarea personalității copilului o au activitățile extrașcolare care implică în mod direct copilul prin personalitatea sa și nu prin produsul realizat de acesta. Activitatea în afara clasei și cea extrașcolară trebuie să cuprindă masa de copii.

Participarea la dezbateri sau discuții de grup - atât elevii cât și părinții acestora pot fi invitați să participe la activități care implică lectura, dezbaterile și discuțiile de grup care îi vor ajuta să achiziționeze deprinderi în comunicare.

Participarea la concursuri de cultură generală - sunt elevi care studiază mult, dar sunt o serie de lucruri care pot să nu le fie clare. Cu ajutorul acestor concursuri, ei pot acumula informații pe care nu le aveau înainte.

Participarea la diverse campanii de conștientizare - elevii trebuie să participe de asemenea la diferite activități care militează pentru sănătate, protejarea mediului etc., astfel încât ei să devină activi în problemele societății actuale.

Participarea la evenimente comunitare - elevii trebuie de asemenea să fie pregătiți pentru situații limită. Astfel, ei ar trebui să știe cum să ofere primul ajutor și cum să-l primească, în diferite cazuri (cutremur, incendiu, accident etc), întregul proces și tehnicile folosite. Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități. Dascălul are, prin acest tip de activitate posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal - pregătirea copilului pentru viață. Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi.

Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități.

Dascălul are, prin acest tip de activitate posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal, **pregătirea copilului pentru viață.**

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților extracurriculare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feed-back pozitiv.

BIBLIOGRAFIE:

1. Cucuș, C., *Pedagogie* (ediția a doua, revăzută și adăugită), București, Polirom, 2002.
2. Crăciunescu, Nedelea, *Forme de activități extracurriculare desfășurate cu elevii ciclului primar*, în "Învățământul primar" nr. 2, 3 / 2000, Ed. Discipol, București;

CALITATEA ACTIVITĂȚILOR EXTRAȘCOLARE – CONTRIBUȚII LA PREGĂTIREA PENTRU VIAȚĂ A ELEVILOR

Prof. Elena ȚÎNȚARU-POPESCU

Școala Gimnazială "Theodor Costescu", Drobeta-Turnu Severin

Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizată, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Trebuința de se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața. Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat și momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, învață să învețe. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copiii se autodisciplinează. Cadrul didactic are, prin acest tip de activități, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al școlii și al învățământului primar – pregătirea copilului pentru viață. Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Modernizarea și perfecționarea procesului instructiv-educativ presupune îmbinarea activităților școlare cu activitățile extrașcolare. Îmbinarea acestora are numeroase valențe formative.

Activitățile extracurriculare oferă oportunități pentru dezvoltarea unor competențe, în raport cu anumite obiective ce inspiră și provoacă educabilul, atât pentru succesul lui educațional, cât și pentru cel din viața de zi cu zi. Acestea au o valoare importantă atât pentru dezvoltarea socială a educabilului, cât și pentru cea personală, prin demersuri specifice și particulare. Deși activitățile specifice educației formale urmăresc anumite finalități menționate anterior, totuși ele nu uzitează la maxim de valorizarea unor competențe precum: dezvoltarea unor abilități interpersonale, muncă în echipă, inițierea și implementarea unor proiecte personale sau în echipă, deprinderi de învățare a modului cum să înveți etc.

Activitatea extracurriculară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor. Diversitatea activităților extrașcolare oferite crește interesul copiilor pentru școală și pentru oferta educațională.

Educația extracurriculară (realizată dincolo de procesul de învățământ) își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizată, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natura.

Trebuința de se juca, de a fi mereu în mișcare, este tocmai ceea ce ne permite să împăcăm școala cu viața. Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat și momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite.

În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, învață să învețe. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copii se autodisciplinează.

Cadrul didactic are, prin acest tip de activități, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al școlii și al învățământului primar – pregătirea copilului pentru viață. Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale.

Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară. În acest cadru, numeroși alți factori acționează pozitiv.

Ca orice demers orientat către o finalitate, activitatea extracurriculară presupune o anume structurare și organizare, asigurate de corelarea activităților de proiectare, implementare și evaluare. Reușita activităților extracurriculare rezidă deci în gestionarea celor trei procese și în asigurarea relației ce se stabilește între acestea. În cadrul activităților extracurriculare, cele trei procese nu se constituie în procese originale, diferite cu mult de caracteristicile identificabile în orice situație educațională din școală, dar esența lor stă în particularizare, prin prisma specificului categoriei de activități extracurriculare pe care le vizează. Există însă niște repere generale, identificabile în cadrul fiecărui proces, indiferent de tipul de activitate extracurriculară avută în vedere.

Activitățile extrașcolare vizează de regulă acele activități cu rol complementar orelor clasice de predare-învățare. Aria lor e dificil de delimitat. Pot fi excursii și vizite la muzee, cinematografe, teatre, operă, balet, pot fi excursii și vizite la instituții publice sau alte obiective de interes comunitar, pot fi vizite la alte școli, pot fi activități artistice, de hobby, cluburi tematice și echipe sportive, pot fi activități legate de protecția mediului.

Activitățile extrașcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea cunoștințe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiii li se dezvoltă spiritul practic, operațional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități. Dascălul are, prin acest tip de activitate posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal -pregătirea copilului pentru viață. Realizarea acestui obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor, prin punerea în valoare a posibilităților și resurselor de care dispune clasa de elevi

BIBLIOGRAFIE:

- Cernea, Maria, Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ , în " Învățământul primar " nr. 1 /2000, Ed. Discipol, București;
- Ionescu, M., Chiș, V., Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
- Vlăsceanu, Gheorghe coord., Neculau, Adrian, Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact, Editura Polirom, 2002

ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE ȘI ROLUL LOR ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR PREȘCOLARI

Prof. Izabela Bianca UDRESCU ȘALAPA
Școala Gimnazială "Dimitrie Grecescu"

Activitățile extrașcolare sunt o provocare, încă de la vârsta preșcolară. Suntem, an de an, puși în situații cât mai provocatoare, în selectarea activităților extrașcolare în funcție de obiectivele propuse, pentru fiecare an și după nivelul de dezvoltare al grupei.

Ținem cont de mai mulți factori care ar putea influența desfășurarea activităților, cum ar fi: starea vremii, mijlocul de transport (ținând cont de faptul că noi venim din mediul rural), sprijinul financiar de care am avea nevoie pentru a desfășura aceste activități și, nu în ultimul rând, posibilitatea copilului de a se deplasa. Toate aceste impedimente sunt depășite cu eforturi și multă implicare, reușind să desfășurăm acțiuni de succes, în urma cărora copiii rămân impresionați pozitiv, pentru o lungă perioadă de timp.

Activitățile extrașcolare sunt acele activități planificate, organizate și desfășurate de educatoare în afara sălii de grupă. An de an, pe lângă celelalte planificări calendaristice, semestriale, pe proiecte tematice, planificăm și aceste tipuri de activități extrașcolare, care, de regulă, cuprind experiențe educaționale ce se pot realiza prin: drumeții, vizite la muzee, la teatrul de păpuși, la supermarket, la piața de legume, brutărie, dar și activități la nivel de festivaluri, concursuri, întreceri sportive, desene pe asfalt.

În toate aceste activități, urmărim să primeze interesul copiilor, să le putem satisface nevoile și motivațiile, să le dezvoltăm bagajul de cunoștințe, spiritul ludic, cel de interpretare, artistic, să le cultivăm dragostea de istorie și cultură românească și, nu în ultimul rând, de conservare și ocrotire a naturii.

Știm că există și impedimente, care de cele mai multe ori ne îngreunează maniera de desfășurare a acestor activități, cum ar fi: starea vremii, condițiile de sănătate a preșcolarilor, găsirea unui mijloc de transport pentru deplasarea la anumite obiective, dar și condițiile financiare ale familiilor, care ar fi normal să ofere biletul pentru deplasare sau intrare la teatru, să achiziționeze materialele și costumele necesare pentru activitățile artistice și scenice.

Prin activitățile extrașcolare reușim, de cele mai multe ori, să dezvoltăm spiritul artistic al copiilor, cel de interacțiune și interactivitate – copilul se simte valoros și vrea să dea tot ce-i mai bun – la serbare școlară, la concursuri locale, județene, naționale – dorește să fie cunoscut și recompensat pentru munca depusă, cel mai adesea prin aplauze, diplome, medalii, premii, cât și dulciuri.

Ieșirea din tiparul sălii de grupă oferă copiilor oportunitatea de a se confrunta direct cu lucruri inedite, cu situații nemaintâlnite, cu locuri și istorii doar auzite. Prin implicarea lor în vizitarea unor muzee, pot vedea pe viu viețuitoare (pești, păsări, reptile), pot vedea instrumentele și locurile care definesc marile personalități ale țării. Le transmitem respectul față de valorile culturale românești, respectul față de artă și de frumos.

Activitățile extrașcolare contribuie la dezvoltarea personalității copilului, el simțindu-se valoros, important, cu potențial creativ și interpretativ, cu spirit de echipă și dragoste de muncă. Prin tot ceea ce facem prin aceste tipuri de activități, punem în valoare capacitățile copilului, deprinderile și abilitățile lui și scoatem în evidență dorința lui de implicare și în afara spațiului instituțional. Numai așa vor fi depășite stările emoționale negative, vor fi consolidate relațiile interumane și vor fi capabili să muncească în beneficiul echipei, comunității, societății.

TEHNICI PENTRU O CULTURĂ INOVATIVĂ

Secretar Viorica TUDOR
Palatul Copiilor Drobeta-Turnu Severin

Inovarea este aplicarea comercială cu succes a unei idei, prin procese care îmbunătățesc sau creează produse noi, servicii noi sau chiar industrii noi. În ziua de astăzi, inovarea este considerată activitatea necesară pentru ca o organizație să aibă succes.

Procesul de inovare este suma tuturor activităților necesare pentru aplicarea comercială a ideii menționate mai sus. Pe scurt, el începe identificarea unei probleme și crearea unei soluții care adresează o nevoie sau dorință a consumatorilor. Nu există un proces fix de inovare, el fiind diferit și adaptat de la caz la caz.

Este dificil să tratezi cu inovația. Este greu să o înțelegi. Este dificil să o pui în practică și chiar să o suportți. Inovația nu este un set de competențe, metodologii sau cunoștințe. Este un set de comportamente și obiceiuri care ne permit să „conectăm lucruri neconectate”. Majoritatea dintre noi nu suntem pregătiți pentru inovație ori pentru a fi lideri inovatori.

Pentru a ne pregăti și a deveni liderii care avem nevoie să fim, iată mai jos 6 tehnici pentru a stabili o cultură deschisă spre inovație.

Întărirea

Asta este ceea ce facem majoritatea dintre noi pentru a fi inovativi. Avem o listă în minte cu ceea ce trebuie să facem. Ne acordăm cincisprezece minute de gândire. Ne uităm la extrasele sau sfaturile din citatele despre leadership pe care le-am salvat undeva. Urmăm un training de leadership și inovație pentru a ne mări competența. Deși aceste metode sunt utile pentru a întări obiceiurile inovative, nu sunt cele mai bune în a ne construi această deschidere spre inovație.

Imaginea de ansamblu

Cel mai bun mod de a ne dezlipi și a deveni inovativi este de a face un pas în spate pentru a merge înainte. În loc să ne concentrăm asupra problemei curente, ne uităm la ceea ce se întâmplă și cum se integrează în planul de ansamblu. Acest plan de ansamblu poate fi o diagramă structurală a organizației, poate fi figurativ, ca o analogie sau o poveste ori o inspirație emoțională, ca o viziune sau o misiune. Facem un pas în spate pentru a fi mai concentrați și mai deschiși spre opțiuni și oportunități, astfel încât să putem merge înainte cu idei creative și inovative.

Activități pentru mâini și minte

Învățăm cu mintea, dar învățăm și cu mâinile. Devenim inovativi atunci când le folosim pe amândouă în același timp. Devenim inovativi când desenăm metafore/povești pe tablă, când facem diagrame, asamblăm concepte de business folosind Lego (Serious Play) ori când adunăm foile de hârtie într-o prezentare. Toate acestea stârnesc în noi intuiția. Putem merge mai departe făcând lucruri pe care nu le facem de obicei. Activități de genul contabilității, mecanicii sau chiar de zidărie, activități care ne scot din perspectiva noastră obișnuită și ne trimit într-una nouă.

Regulile de interacțiune

În loc să ne concentrăm pe training și procese, ne putem îngusta unghiul de concentrare pe un set de reguli simple și să folosim aceste reguli pentru a ne ghida spre rezultatele inovatoare.

Exemple de asemenea reguli găsim în „gândirea paralelă”: la o întâlnire fiecare persoană prezintă partajează pe rând o idee concisă (regula nr. 1); ideea este înregistrată (regula nr. 2); grupul ascultă ideea fără a o contesta (regula nr. 3); apoi grupul discută unde se potrivește cel mai bine ideea, împreună cu celelalte idei expuse (regula nr. 4). Toate ideile sunt folosite pentru a construi rapid un concept creativ. Acestea sunt patru reguli simple pentru a ne ghida în dezvoltarea unei idei inovative.

Procesul de inovare

Cel mai bun mod de a deveni inovatori și a stabili o cultură sustenabilă inovativă este prin intermediul obiceiurilor noastre. Cu procese repetitive succinte, care conectează lucruri neconectate, construim obiceiuri inovative. Instrumente de tipul brainstormingului cu tabla albă, TIPS și USIT sunt tehnici care folosesc scheme repetabile și crează diagrame de cauză și efect pentru a ne ajuta ca indivizi și grupuri să fim inovativi prin forța brută a repetiției. Cu destulă practică, inovația devine o a doua natură în fiecare dintre noi. Este greu să stabiliți o cultură inovativă, dar este și mai greu să o susțineți. De exemplu, corporațiile plâng după inovații, dar în același timp îi obligă pe angajați să gândească doar „*inside the box*”, adică conform șabloanelor și procedurilor existente. Pentru a deveni inovativi și mai ales a face o companie inovativă, totul se aliniază cu acceptarea noastră de a face exerciții și de a ne practica obiceiurile inovative pentru conectarea lucrurilor neconectate.

După cum ați văzut, există foarte multe criterii pe baza cărora pot fi împărțite tipurile de inovare pe categorii. Probabil ai observat și că **multe dintre tipurile de inovare, din diverse categorii, se aseamănă**. Asta se întâmplă din cauză că fiecare categorisire este făcută de o altă „școală”, de diferite grupuri de indivizi care au decis să analizeze inovarea doar din anumite perspective care fie le erau la îndemână, fie era doar ceea ce îi interesa pe ei.

Ce trebuie să reții însă sunt următoarele concepte și idei despre inovare:

- Diferența dintre **tehnologie și business model** (și ce presupune un business model), care poate fi întâlnită atât în rândul **inovării tehnologice și inovării de business model** cât și în rândul **inovării radicale, de rutină, disruptive și arhitecturale**.
- **Inovarea de produs, inovarea de proces și variațiile acestora** care pot fi întâlnite în rândul celor **10 tipuri de inovare**
- **Inovarea socială** ca exemplu a **efectului pe care îl poate avea inovarea**
- **Inovarea deschisă** ca alternativă pornită de la **elementele de bază ale inovării – cunoștințele, informația și oamenii**.

CUPRINS

<u>"EXTRAȘCOLAR – 7 DECENII DE BUCURIE"</u>	1
<i>MILEVA CHIRCU PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDIŢI</i>	
<u>DEMERSURI MODERNE ÎN ACTIVITATEA EXTRAȘCOLARĂ</u>	3
<i>MARIA-GENOVEVA AGAPE PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDIŢI</i>	
<u>ROLUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR</u>	5
<i>MEDANA LORENA VESELU INSPECTOR ȘCOLAR INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN MEHEDIŢI</i>	
<u>EDUCAȚIA NONFORMALĂ SAU PETRECEREA TIMPULUI ÎNTR-UN MOD INSTRUCTIV-EDUCATIV</u>	7
<i>DANIELA BÎRLAN PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDIŢI</i>	
<u>DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPIILOR PRIN ARTĂ, ÎN CADRU NON-FORMAL</u>	9
<i>DAN VIRGIL SCURTU PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN FILIALA ORȘOVA, MEHEDIŢI</i>	
<u>ACCEPȚIUNI ALE TERMENULUI „COMUNICARE”, CONTEXTUL DE COMUNICARE</u>	10
<i>AMALIA TĂCULESCU PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDIŢI</i>	
<u>STIMULAREA PERSONALITĂȚII ELEVILOR PRIN ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE</u>	11
<i>ANGEL CRISTIAN BĂLOI ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 145, BUCUREȘTI</i>	
<u>EDUCAȚIA PRIN ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE</u>	13
<i>MARIANA BĂLOI ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ALICE VOINESCU" DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDIŢI</i>	
<u>MUZICA UȘOARĂ A SECOLULUI XX</u>	15
<i>VALENTIN ADRIAN CROITORU PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDIŢI</i>	
<u>DE LA JOCUL DE ROL LA DRAMATIZAREA CREATIVĂ</u>	17
<i>DANIELA RAICU PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDIŢI</i>	

<u>DEZVOLTAREA MEMORIEI MUZICALE</u>	18
<i>ANDRA PĂTRUȚESCU LICEUL DE ARTE "I. ȘT. PAULIAN" DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>COPILĂRIA – UN BASM FĂRĂ SFÂRȘIT</u>	19
<i>DANIELA COSTACHE LICEUL DE ARTE "I. ȘT. PAULIAN" DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>ORGANIZAREA UNUI PARTENERIAT</u>	20
<i>VERONICA VLĂDUȚ ȘCOALA GIMNAZIALĂ "DIMITRIE GRECESCU"-GRĂDINIȚA CU P.P. NR. 29 DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI</u>	22
<i>NICULINA CIOBANU ȘCOALA GIMNAZIALĂ PRISTOL MEHEDINȚI</i>	
<u>NATURA ȘI ȘCOALA</u>	24
<i>DOINA CÎMPEANU PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDINȚI</i>	
<u>FINANȚELE PUBLICE</u>	26
<i>FLORIN GHIOCEL COLEGIUL NAȚIONAL TRAIAN DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>IMPLICAREA ELEVULUI ÎN ÎNVĂȚARE</u>	27
<i>MIHAELA ECHERT ȘCOALA GIMNAZIALĂ GRUIA MEHEDINȚI</i>	
<u>EFFECTUL MUZICII ASUPRA DEZVOLTĂRII COPIILOR</u>	29
<i>ANA-MARIA IONIȚĂ LICEUL DE ARTE "I. ȘT. PAULIAN" DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>MIJLOACELE DE COMUNICARE</u>	32
<i>MARIAN GULIȚĂ PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDINȚI</i>	
<u>TEHNOLOGIA – UN RESORT AL SECOLULUI XX</u>	34
<i>MIHAI SEBASTIAN FIRESCU PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDINȚI</i>	

<u>ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE, FORME DE ACTIVITĂȚI SPORTIV-RECREATIVE</u>	36
<i>COSMIN GABRIEL VESELU ȘCOALA GIMNAZIALĂ ȘIMIAN MEHEDINȚI</i>	
<u>ISTORICUL CLARINETULUI</u>	38
<i>STELIAN ALIN PĂTRUȚESCU LICEUL DE ARTE "I. ȘT. PAULIAN" DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>APORTUL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE ÎN DEZVOLTAREA PREȘCOLARULUI</u>	39
<i>FLORENTINA NICOLETA MITROI ȘCOALA GIMNAZIALĂ "DIMITRIE GRECESCU" DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE – MODALITATE DE RELAȚIONARE CU ELEVII</u>	41
<i>MIHAELA ȚÎNȚARU-POPESCU ȘCOALA GIMNAZIALĂ "THEODOR COSTESCU " DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>CALITATEA ACTIVITĂȚILOR EXTRASCOLARE-CONTRIBUTII LA PREGĂTIREA PENTRU VIAȚĂ A ELEVILOR</u>	43
<i>ELENA ȚÎNȚARU-POPESCU ȘCOALA GIMNAZIALĂ "THEODOR COSTESCU " DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>ACTIVITĂȚILE EXTRASCOLARE ȘI ROLUL LOR ÎN DEZVOLTAREA COPIILOR PREȘCOLARI</u>	45
<i>IZABELĂ BIANCA UDRESCU ȘALAPA ȘCOALA GIMNAZIALĂ "DIMITRIE GRECESCU" DROBETA-TURNU SEVERIN, MEHEDINȚI</i>	
<u>TEHNICI PENTRU O CULTURĂ INOVATIVĂ</u>	46
<i>VIORICA TUDOR PALATUL COPIILOR DROBETA-TURNU SEVERIN MEHEDINȚI</i>	

PALATUL COPIILOR DROBETA TURNU SEVERIN

Bd. Carol I, nr. 24, Municipiul Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți

Tel./Fax: 0252 311189

E-mail: pcdrobetaturnuseverin@gmail.com

www.palatulcopiilorseverin.ro